



СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 123, ЧИСЛО 9, П'ЯТНИЦЯ, 26 ЛЮТОГО 2016 РОКУ

1893

Vol. 123, No. 9, FRIDAY, FEBRUARY 26, 2016

\$2.00

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

Хто яку роль грав 16 лютого?

Петро Часто

16 лютого у Верховній Раді звітував Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк. Атмосфера в сесійній залі провіщувала близьку грозу, по якій мав пролітати на вже давно безплідну політичну ріллю очищувальний, живильний дощ. Вранці того дня, тобто ще перед початком засідання парламенту, Президент Петро Порошенко оприлюднив заяву, котра, мабуть, повинна була сприйнятися суспільством як революційно-радикальна: він повідомив, що запропонував Генеральному прокуророві Вікторові Шокінові податися у відставку, і також виразно висловився вже не за часткове оновлення Кабінету міністрів, а за його повну зміну, включно з прем'єром – в ім'я швидких, ефективних, а не вдаваних реформ.

Виникло враження, що все вже заздалегідь обговорено, і що депутатська коаліція готова саме до цього рішення. Тим більше, що список підписів за недовіру урядові зібрав значно більше, ніж потрібних для цього 150 депутатських прізвищ. За відставку всього уряду категорично виступили „Самопоміч“ і „Батьківщина“, дві фракції коаліції, і позакоаліційна фракція Радикальної партії Олега Ляшка.

Також і голова фракції „Блок Петра Порошенка“ Юрій Луценко в розмовах з журналістами навіть не сумнівався в тому, що прем'єр вичерпав кредит довіри: понад 70 відс. громадян України вимагають змінити уряд.

Тому в кулуарних розмовах реалістично мислячі депутати вважали найкращим варіантом для А. Яценюка добровільну відмову від прем'єрського крісла: мовляв, це для нього – єдиний спосіб зберегти політичну чесність і людську гідність.

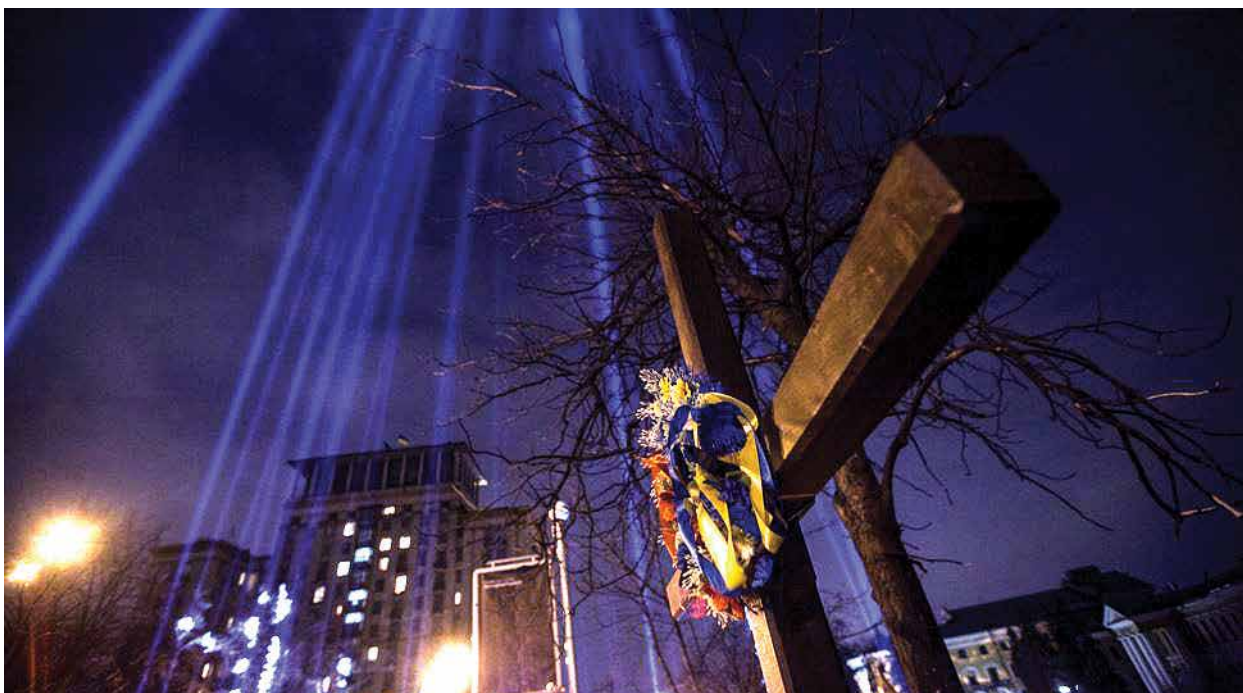
А тим часом він з парламентської трибуни бадьорим тоном перераховував досягнення Кабінету міністрів, з пам'яті вільно оперуючи цифрами, відсотками, назвами чинних і планованих програм. Наприклад, доходи місцевих бюджетів у 2015 році зросли на 42 відс., а це означає, що місцева інфраструктура, зокрема лікарні і школи, одержали додаткові 24 млрд. грн.

Найпереконливішою виглядала та частина звіту, що стосувалася діяльності уряду й особисто прем'єра, спрямованої на посилення українського війська й запевнення насущних потреб учасників антитерористичної операції. А. Яценюк повідомив, що Україна обладнала понад 200 кілометрів протитанкових ровів на кордоні з Росією.

Прем'єр також нагадав, що 10 лютого Кабінет міністрів ухвалив нову програму дій уряду на 2016 рік, основу якої складають нібито „379 дуже конкретних і предметних рішень“, з гарантованою підтримкою з боку Міжнародного валютного фонду.

(Закінчення на стор. 14)

В Україні вшанували пам'ять „Небесної сотні“



104 промені спрямували в небо у Києві в пам'ять „Небесної сотні“. (Фото: Радіо „Свобода“)

КИЇВ. – На другі роковини масового розстрілу активістів Євромайдану їх пам'ять вшанували на Інститутській вулиці у Києві, де тільки 20 лютого 2014 року загинули понад 50 людей. Президент Петро Порошенко з дружиною Мариною біля меморіалу, присвяченого „Небесній сотні“, запалили лямпадки.

Пізніше, під час зустрічі з родинами „Небесної сотні“ президент визнав, що у розслідуванні цих вбивств було багато недоліків. Але за останні місяці багато зроблено, зауважив він. Слідство відтворило хід подій. Воно не просто знає замовників, організаторів та виконавців, а вже має відповідні докази.

Весь день до меморіалу з фотографіями тих, хто загинув під час Революції Гідності, йшли люди. У Михайлівському золотоверхому соборі, який під час Революції Гідності давав прихисток пораненим і дзвони якого сповіщали киян про загострення ситуації на Майдані, була відслужена Панахида за загиблими.

Жалобні заходи відбулися і в інших містах України. У Харкові в ході на честь „Небесної сотні“ взяли участь понад 500 осіб.

У Одесі біля будівлі обласної адміністрації заклали пам'ятний камінь на честь „Небес-

(Закінчення на стор. 12)

Успіхи та провали декомунізації

Віталій Червоненко
Бі-Бі-Сі

КИЇВ. – 21 лютого міські та селищні ради мали завершити перейменування радянських вулиць та демонтувати пам'ятники комуністичним діячам. До цього ж дня Верховна Рада, яка має виключне повноваження перейменовувати населені пункти, мала закінчити декомунізацію назв населених пунктів, проте цього так і не зробила.

Останніми днями перед визначеним терміном міські ради змінили більшість радянських назв навіть у найсхідніших містах: Дніпропетровську, Запоріжжі, Маріуполі, Краматорську та Слов'янську. Натомість у Верховній Раді, яка потонула у коаліційних сварках, руки до декомунізації фактично не дійшли – вона дала нові назви тільки чотирьом містам з-понад 20, та 170 селам з-понад 900, які підлягали декомунізації.

Декомунізаційний закон передбачав, що до 21 листопада 2015 року місцеві ради намагатимуться змінити радянські назви у своїх містах та селах, а потім на три місяці це повноваження отримає міський чи селищний голова особисто. До осені



У Слов'янську бійці „Правого сектора“ демонтували пам'ятник Ленінові. (Фото: Бі-Бі-Сі)

2015 року місцеві політики переважно займалися підготуванням до виборів 25 жовтня.

Проте після виборів справа пішла швидко – щодня десятки міст ухвалювали рішення про перейменування. Нарешті перейменовували центральний проспект Карла Маркса у Дніпропетровську на честь відомого дослідника козаччини

(Закінчення на стор. 12)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Активісти вийшли на Майдан

КИЇВ. – 20 лютого активісти встановили великий намет на Майдані Незалежності та зайняли перепокій готелю „Козацький“. 21 лютого наметів на площі стало більше. Активісти назвалися „Револьюційними правими силами“. Серед їхніх вимог: звільнення уряду та голови Національного банку, обрання нового прем'єр-міністра шляхом громадського обговорення у триденний термін, заборона підвищення тарифів на житло, визнання Мінських угод антиконституційними та нелегітимними, звільнення політичних в'язнів. Вночі до активістів приїздили представники Міністерства внутрішніх справ, а також командири кількох добровольчих батальйонів Національної Гвардії і намагалися налагодити перемовини. Один з ініціаторів акції – командир батальйону ОУН Микола Коханівський заявив: „В час, коли держава нехтує своїми обов'язками, функцію очищення України від окупантів Добровольчий рух ОУН бере на себе“. Президент Петро Порошенко 22 лютого назвав подію у центрі Києва у другу річницю розстрілів активістів силовиками на Майдані провокацією. (Bi-Bi-Ci)

■ Розпадається коаліція

КИЇВ. – 18 лютого Фракція партії „Самопоміч“ слідом за „Батьківщиною“ вирішила вийти з парламентської коаліції. Після виходу фракції „Самопоміч“ з коаліції у ній може нараховуватись менше ніж 226 депутатів, що за місяць дасть право президентові оголосити дочасні вибори. Причиною такого рішення депутати назвали відмову Верховної Ради відправити у відставку уряд Арсенія Яценюка 16 лютого, що у партії описали як змову між вищим керівництвом держави з однієї сторони та олігархами і підконтрольними їм силами в парламенті – з іншої. Попри вихід з коаліції, фракція пообіцяла підтримувати законопроекти, які сприятимуть обороноздатності країни, європейській інтеграції та зростанню добробуту людей. Прем'єр-міністр А. Яценюк оголосив про початок консультацій з керівником фракції Радикальної партії Олегом Ляшком про його входження до коаліції. Наступне пленарне засідання парламенту відбудеться 15 березня. (Bi-Bi-Ci)

■ Ухвалено антикорупційні закони

КИЇВ. – 18 лютого Верховна Рада України ухвалила чотири антикорупційні закони, які є передумовою візової лібералізації із Європейським Союзом. Президент Петро Порошенко називав цей день історичним. 19 лютого органи Європейського Союзу визначатимуть, коли питання щодо лібералізації візового режиму з Україною розглядатиметься Радою ЕС та Європарламентом. (Bi-Bi-Ci)

■ Шокін йде у відставку

КИЇВ. – Генеральний прокурор Віктор Шокін 19 лютого написав заяву про звільнення. Президент Петро Порошенко закликав В. Шокіна подати у відставку, оскільки його відомство не змогло заручитися довірою суспільства. 19 лютого Віце-президент США Джоозеф Байден у телефонній розмові з П. Порошенком привітав його рішення про відставку В. Шокіна з посади Генерального прокурора України. Також Дж. Байден високо оцінив схвалення антикорупційного законодавства, на якому наполягає Міжнародний Валютний Фонд. (Bi-Bi-Ci, Радіо „Свобода“)

■ Мехіко повернуло корабель

КИЇВ. – 18 лютого компанія „Нафтогаз України“ повідомила, що в Мексиці вирішили повернути Україні унікальне судно „Титан-2“ компанії „Чорноморнафтогаз“, майно якої захопила після окупації півострова Росія. Це судно з 2003 року було в оренді компанії з Мехіко. Краново-монтажне судно „Титан-2“ розраховане на монтаж і демонтаж плавучих бурових платформ та їхнє обслуговування. Рішення щодо подальшого використання „Титану-2“ має ухвалити уряд України. Після окупації Криму Росія захопила там майна українських власників на суму понад 1 млрд. дол. (Радіо „Свобода“)

ЕКСПЕРТНА ОЦІНКА

Мінськ як форма правового абсурду

Євген Білоножко

Вміння домовлятися та вести діалог є основою соціально-політичного порозуміння та злагоди. Форма діалогу може бути різною, але мета завжди одна – компроміс. Підставою успішного діалогу є спільний дискурсивний простір, паритетність та рівноправність всіх сторін. Ведення діалогу виключає насилля (війну), однак, будь-яка війна закінчується переговорами (діалогом).

Отож постає питання – чи Мінські перемовини є діалогом, чи гібридним діалогом в умовах гібридної війни?

Місце діалогу створює ілюзію міжнародності та нейтралітету. В українських реаліях будь-яка подія, від наукової конференції до економічної співпраці, між Москвою, Києвом та Мінськом – є міжнародною за формою, але льокально-провінційною за суттю.

Для більшості країн колишнього СРСР російська мова є і залишається засобом політичного, себто військового шантажу, а не культурного багатства. Тобто, спільна мова ведення переговорів у Мінську – не перевага, а недолік.

Найбільший парадокс Мінських угод – повноваження підписантів. Угода про припинення вогню та конституційні зміни в Україні підписується:

- Леонідом Кучмою – директивне рішення Президента Петра Порошенка;
- двома дипломатами – з Росії та Європи;
- та двома приватними особами, які є представниками осіб, що зброєю захопили владу.

Український парламент – формально представник інтересів України – має виконувати рішення вище згаданих осіб. Далі більше.

Україна (А) хоче досягнути миру (У), але не веде переговори з Донецькою і Луганською

„народними республіками“ (В), переговори ведуться з представником Росії (С) у присутності В.

С не визнає себе стороною переговорів. А оголосило С країною-агресором.

Нагадаю, переговори йдуть на території, що неформально залежить від С і мовою суб'єкта С.

А хоче У.

У залежить від В і С.

А не визнає суб'єктність В.

С не визнає свою причетність до В і У.

А мусить виконувати все, що підписано на території, що неформально залежить від С та мовою С.

Можливо, я погано вчив логіку, можливо, я не розумію причинно-наслідкових дій, але Мінські домовленості – формально-правовий абсурд.

Адже для підвищення рівня легітимності та обов'язковості ці угоди підписувалися після погодження керівниками держав Нормандського або Женевського формату, часом у присутності уповноважених представників цих держав, затверджуються Радою Безпеки ООН.

Про що це говорить? Мінські переговори мають символічний та сакральний вимір, а не правовий чи політичний. Тож вони цілком задовольняють Росію, яка діє виключно у сфері мітів та символів.

Вихід з патової ситуації – оголошення мирної конференції та проведення перемовин поза межами територіального і мовленнєвого „русского міра“.

„Українська правда“, 16 лютого

Євген Білоножко – політичний експерт, заступник головного редактора порталу „Polonews“, Київ.

Яка єдність потрібна Україні?

Сергій Дацюк

Зміна уряду, переформатування парламентської коаліції, включно з новою коаліційною угодою і навіть відставка Генпрокурора мало що вирішують в ситуації нинішньої політичної кризи. Проблема не в самій кризі, а в неспроможності правлячого прошарку публічно визнати причини цієї кризи.

Подивімось на те, як починалася і розвивалася нинішня політична криза. Отже, після заяви Айвареса Абромавичуса про його відставку західні посли висловилися рішуче за підтримку його позиції. Міжнародний валютний фонд в особі Крістін Лагард остеріг Україну, що в разі відсутності боротьби з корупцією, про факт якої повідомив А. Абромавичус, допомоги Україні не буде. Президент України Петро Порошенко запевнив К. Лагард, що реформи будуть продовжені, незважаючи на стосунки між Урядом та парламентською коаліцією. Також П. Порошенко домовився, що буде змінено уряд, але без позачергових парламентських перевиборів.

Українській громаді досі невідомо, чи йшлося в цій розмові про головну причину відставки А. Абромавичуса, а саме – про корупцію у взаєминах між президентом і урядом, а також про те, що в корупції звинувачено бізнес-партнера президента.

Президент не виступив зі зверненням до української громади і ніяк не прокоментував звинувачення в корупції на свою адресу.

Протягом всієї політичної кризи президент домовлявся з МВФ і парламентом. Але президент не домовлявся з власною громадою. Отже для української громади виникають питання:

1. Кому президент щонайперше має звітувати і пояснювати причини політичної кризи та найближчі наміри – МВФ чи українській громаді?

2. Як взагалі, ігноруючи суспільні настрої, президент міг домовлятися з МВФ про те, що парламентських перевиборів не буде?

3. Чи взагалі це має так бути, що в ситуації корупційних скандалів усі антикорупційні

державні інституції починають робити вигляд, що вони щось роблять до того часу, поки скандал в суспільстві не забувається?

Хто „бос“ президента України, де він знаходиться? Судячи з таких дій президента, його „босом“ не є українська громада, яка його обрала. Його „бос“ той, хто платить гроші, тобто МВФ. І якщо так стоїть питання, то, може, президента України теж має призначати МВФ?

Водночас так звані консультації в парламенті, які тривають на тлі політичної кризи, обходять найбільш важливі для української громади питання:

1. Чи буде звіт парламентської коаліції про виконання (а фактично невиконання) коаліційної угоди?

2. Чи має моральне право парламент заключати нову коаліційну угоду, якщо не виконану нинішню?

3. Якщо парламент не має морального права на переукладення коаліційної угоди, то чи має він залишатися працювати і надалі, чи не варто йому піти на позачергові перевибори?

Головні контраргументи, які лунають на тлі нинішньої політичної кризи, можна звести до всього одного – нам потрібна єдність, бо є війна і тривають реформи. Але дозволяє запитати – єдність кого з ким нам потрібна? Єдність президента, уряду та МВФ? Єдність між президентом та парламентом? Єдність всередині парламенту? Чи може все-таки нами потрібна єдність правлячої класи і широкої громади?

В основі будь-якої єдності лежить угода про спільні цінності та спільні дії на перспективу. Ані спільних цінностей (корупція між президентом та урядом), ані спільних дій на перспективу (невиконання коаліційної угоди) правлячий прошарок не засвідчує.

Отож на яку єдність від української громади правлячий прошарок розраховує? Треба разом – що? Заплющити очі на корупцію? На саботаж реформ?

(Закінчення на стор. 14)

ТОЧКА ЗОРУ

Що думати після гаванської зустрічі?

Аскольд Лозинський

Мій загальний висновок – як українського християнина і члена Української Греко Католицької Церква – такий, що в гаванській зустрічі Папи Франциска і російського Патріярха Кирила був відсутній Святий Дух, тобто це було діло проти Божого Провидіння, і тому воно посягло зерно зла, а не добра, що може принести тільки нещасний урожай.

Для мене особисто текст спільної їхньої декларації не був несподіванкою. На жаль, можна було передбачити, що більшість бажань Кирила і Кремля будуть задоволені. Росія не могла й мріяти про успішнішу зустріч.

Чи можна було сподіватися бодай словечка про російську агресію, про суверенітет України, про переслідування українців на своїй власній землі чужим режимом, про переслідування інших національних меншостей, наприклад, кримських татар, та грубі порушення людських і релігійних прав в Криму та на завойованих територіях, про знущання Московського Патріярхату над Українською Греко-Католицькою Церквою в Україні і в Росії? Ні! Мовчанка у цих питаннях була передбачена, і не тільки тому, що цього не дозволив би Кирило, але, на жаль, також тому, що майже з дворічної діяльності Папи Франциска було зрозуміло, що цих питань не порушить він.

В мене була надія, однак, що принаймні спільний документ буде нейтральний, і залишиться лише чорна пляма від ще однієї зустрічі світу моралі зі світом зла. Не сподівався я кривдних та образливих фраз на нашу адресу – греко-католиків та вірних Української Автокефальної Православної Церкви і Української Православної Церкви Київського Патріярхату. Тому, щоб не було непорозуміння, подаю ті уривки офіційного тексту декларації, котрі свідчать, що зустріч була історично скандальна та матиме тяжкі наслідки для українських християн:

„Православні і католики з'єднані не тільки спільною традицією Церкви першого тисячоліття, а також місією проповідувати Євангеліє Христа у світі сьогодні. Ця місія включає взаємну повагу членів християнських спільнот та виключає будь яку форму намагання повертати до своєї віри інших (християн – А. Л.).”

Очевидно, це звинувачення адресується УГКЦ і заперечує її природне право поширюватися на сході України, а також в Російській Федерації, де проживає чимало українців-католиків, але вони не мають жодного храму на цілій території. Це також сповідування імперіалістичного гасла „Русского міра“, головним пропагандистом якого є Патріярх Кирило.

„Сподіваємося, що наша зустріч зможе зробити внесок у примирення між греко-католиками і православними там, де існує напруження. Сьогодні очевидно, що метода „уніятизму“, притаманна минулому, в значенні приєднання однієї спільноти до іншої, відриваючи її від своєї Церкви, не є способом, що дає змогу відновити єдність. Однак, християнські спільноти, що з'явилися в таких історичних обставинах, мають право існувати та здійснювати все те, що є необхідним для задоволення духовних потреб своїх вірних, одночасно прагнучи жити в мирі зі своїми сусідами. Православні та греко-католики потребують примиритися та віднайти взаємоприйнятні форми співжиття...“

Ці слова є кривдою щодо УГКЦ, бо її історичне постановлення декларація характеризує як відрив від якоїсь матірньої Церкви – мабуть, мається на увазі Російська Православна Церква. Чи Папа забув, що він представляє уніятів, що є не лише інтегральною частиною Апостольської Церкви, але ріки крові проливали в ім'я свідчення своєї вірності та любові до Бога і Його Церкви. Тут Папа Франциск, після 400 років мучеництва нашої Церкви за вірність, нехтує цим всім та дає до розуміння, що виникнення цієї Церкви було неправильним. Чи можемо з цим погодитися?

Ще одне положення гаванської декларації: „Висловлюємо побажання, щоб було подолано схизму між православними вірними в Україні на основі існуючих канонічних норм, щоб усі православні християни України жили в мирі та гармонії, і щоб католицькі спільноти країни сприяли цьому, щоб наше християнське братерство ставало дедалі видимішим“.

Московська Церква в Україні постійно називає православних, які не належать до неї, еретиками. Тепер це саме, як бачимо, стверджує і папа. По-друге, папа не вберігся від історичного замішання, забуваючи чи не знаючи, в який шахрайський спосіб Московський Патріярхат здобув так звану канонічність.

Наприкінці Папа Франциск закликає православних в Україні повернути собі канонічність через Московський Патріярхат. Це перекреслює всі добрі взаємини, котрі вже існували між Ватиканом і Царгородом і підкріплює претензію Москви як „третього Риму“.

Чи є можливим висвітлити позитивно цю спільну ватикансько-московську декларацію? Я думаю, що ні.

Мені сьогодні, на жаль, здається, що коли 13 березня 2013 року кардинали у Ватикані обирали Папою Горе Маріо Берголіо з Буенос-Айресу, був відсутній Святий Дух.

Нью-Йорк

АМЕРИКА І СВІТ

■ США і Південна Корея планують оборону

СЕУЛ, Південна Корея. — Офіційні кола США та Південної Кореї повідомили 22 лютого, що обидві країни відпрацюють нанесення превентивних військових ударів з метою знешкодження північнокорейських ядерних об'єктів у ході безрезневих військових навчань, які стануть найбільшими маневрами за всю історію союзних відносин двох країн. Беручи під увагу недавнє ядерне випробування і запуск далекосяжної ракети комуністичною Північною Кореєю, Вашингтон і Сеул під час щорічних спільних навчань приділять увагу захистові від атак з використанням зброї масового ураження. Відповідно до деяких сценаріїв, що розробляються військовими стратегіями, найкращою обороною є вдалий наступ, що дозволяє знищити північнокорейський ракетний або ядерний об'єкт або іншу стратегічну військову ціль до нанесення неминучого удару. („Голос Америки“)

■ Британія вирішуватиме про членство в ЕС

ЛОНДОН. — Референдум у Британії щодо подальшого членства в Європейському Союзі (ЕС) буде проведений 23 червня. Про це оголосив Прем'єр-міністр країни Дейвід Камерон. За його словами, уряд узгодив офіційну позицію в цьому питанні і рекомендує країні залишитись у європейському блоці з 28 країн. Д. Камерон заявив, що Великобританії буде безпечніше та краще, залишаючись у складі Євросоюзу, і додав водночас, що це рішення має ухвалити народ країни. Євросоюз на дводенній вершинній зустрічі 20 лютого ухвалив угоду, що надає спеціальний статус Великобританії у складі ЕС. Чимало британських політиків, здебільшого консерваторів, закликають до виходу Великобританії зі складу Євросоюзу, переважно через економічні причини. До них приєднався 21 лютого Борис Джансон, популярний посадник Лондону. („Голос Америки“)

■ Росія відкинула звинувачення

МОСКВА. — 16 лютого Росія відкинула звинувачення в тому, що російські військові несуть відповідальність за авіоудари по лікарнях на півночі Сирії. За даними ООН, в результаті обстрілу медичних закладів і шкіл 15 лютого загинуло близько 50 мирних громадян, у тому числі діти. Правозахисна організація „Сирійська обсерваторія для людських прав“ повідомила, що авіоудари, ймовірно, завдали російські винищувачі. Однак прес-секретар Президента Росії Дмитро Песков відкинув ці звинувачення, заявивши, що інформація про відповідальність за удари повинна надходити від сирійського уряду. Бан Кі Мун, генеральний секретар ООН, заявив, що „такі напади є кричущим порушенням міжнародного права“. („Голос Америки“)

■ У Пентагоні і ЦРУ не вірять Росії

НЬЮ-ЙОРК. — Провідні радники Президента США Барака Обами переконані, що Росія не буде дотримуватися режиму припинення вогню в Сирії і пропонують знайти можливості для розширення таємної військової підтримки деяких повстанців, які тепер приймають на себе удари російської військової авіації. Про це повідомила 23 лютого газета „Вол Стріт Джорнал“. Посилаючись на неназваного високопосадовця президентської адміністрації, газета пише, що Секретар оборони Ештон Картер, шеф Об'єднаного комітету начальників штабів Збройних Сил генерал Джозеф Данфорд і директор Центрального Розвідувального Управління (ЦРУ) Джан Бренан займають все більш тверді позиції на нарадах у Білому Домі, закликаючи вжити нових заходів, які здатні „принести реальні неприємності росіянам“. Але це може привести до того, що США ще глибше загрузнуть в конфлікт в Сирії, враховуючи, що Москва не демонструє особливих намірів знизити свою підтримку Президента Башара аль-Асада. Б. Обама не хоче, щоб США або їхні партнери доставляли повстанцям сучасну зенітну зброю для відбиття ударів з повітря. Хоч ця зброя може докорінно змінити ситуацію, будь-яке рішення, яке може безпосередньо допомогти повстанцям у боротьбі з російськими військами може привести до серйозної ескалації. („Голос Америки“)

Петро Порошенко відвідав Героя України

КИЇВ. – Президент України Петро Порошенко 24 лютого відвідав Героя України, пораненого полковника Ігоря Гордійчука у Національному військово-медичному клінічному центрі „Головний військовий клінічний госпіталь“.

Полковник був прооперований з участю трьох лікарів, громадян Канади, які надають допомогу пораненим військовослужбовцям в рамках спільної канадсько-української акції.

У І. Гордійчука спостерігається позитивна післяопераційна динаміка. П. Порошенко пригадав попередні зустрічі з військовим, який отримав важкі поранення і вже тривалий час лікується у військових шпиталях, в тому числі проходив реабілітацію у США. Президент наголосив, що на пораненого військового вже чекають на роботі у ліцеї.

П. Порошенко також подякував канадським



Президент України Петро Порошенко під час відвідання Ігоря Гордійчука. (Фото: Прес-служба Президента України)

лікарям Каролін Левіс, Олегові Антонішинові та Христині Волер за допомогу пораненому полковникові.

(Прес-служба Президента України)

Культура України здобуває світ

19 лютого „Свобода“ розповіла про виставку „Україна існує“, яку у січні показали в ООН а тоді в Нью-Джерсі. Останнім часом у тижневику було вміщено ряд повідомлень про події культурного життя України, які сталися за її межами. Українські фільми були висвітлені у Конгресі США, у залах Нью-Йорку, ряду міст Європи.

Важко не зауважити нову тенденцію у цій площині: якщо донедавна культурні імпрези влаштовувалися переважно для закордонного українства, то тепер вони адресовані також американцям, німцям, французам та іншим націям, котрі мають зросле зацікавлення Україною і вдовольняють його завдяки виставкам, фільмам, концертам. Минають часи, коли українські оркестри, театральні і танцювальні гурти представляли російськими, тому що у суспільному сприйнятті СРСР не набув такої популярності як стара назва – Росія. І саме злочинні дії Росії, як не дивно, сприяли розумінню того, що Україна – не Росія, а культура України – самобутня, оригінальна і далеко не російська.

Поширенню у світі української культури сприяє утворення закордонних українських об'єднань і товариств, що виникли на основі економічної еміграції, заробітчанства, але завдяки патріотизмові, ініціативі та підприємливості самих заробітчан швидко увійшли в національне і культурне життя країн проживання і стали носіями культурного просвітництва. У Фінляндії, Ізраїлі, Франції, інших державах у цьому сприяють дипломатичні установи України. Звісно, головними спонсорами більшості імпрез залишаються традиційні фінансові установи, церкви та громадські об'єднання давнішої дати, котрі теж усвідомили потребу широкого утвердження у світі досягнень української культури.

Тепер у Лондоні і Парижі продають вишиті блюзи і сукні в національному стилі української марки „Yulia Magdych“. Ця марка стала першою з України, яка удостоєна чести бути представленою в легендарній лондонській крамниці „Selfridges“, заснованій понад 100 років тому.

З 19 по 25 лютого в Тель-Авіві відбулася фотовиставка „Між війною і миром. Україна – Ізраїль“, присвячена подвигу учасників Революції Гідності. Відомий у світі київський ювелірний дім „Лобортас“ запросив „Свободу“ на показ американцям своїх досягнень 17 березня на Флориді. Можна навести ряд таких вісток.

„Культура не знає кордонів і саме вона є найдієвішою методою інтеграції. Ми виходимо із усвідомлення культури як ціннісного фундаменту здійснення реформ, рушія ефективної політики держави не лише в гуманітарній, культурній сферах, а й соціально-економічній. Культурна політика України має об'єднати суспільство, стати і зброєю для перемоги над російською агресією, і інструментом реформ. Ми прагнемо розвивати українську європейську культуру, її конкурентоздатність як наш історичний і водночас сучасний внесок у будівництво спільного європейського дому“, – написав Президент України Петро Порошенко 4 вересня 2015 року, вітаючи III Міжнародний конгрес культури Східного партнерства. Важко з ним не погодитися.

ІСТОРІЯ

Гідно ніс прапор крізь життя

Світлана Орел

КІРОВОГРАД. – 25 років тому у місті було піднесено синьо-жовті прапори. Як тоді вважали – вперше. Вже пізніше стало відомо, що першими, хто підняв національні прапори у нашій області, були Ярослав Лесів та Віктор Цвілюк. Сталося це у Гайворонському районі у 1966 році. Прапори замайорили на приміщенні школи-інтернату та на трубі цукрозаводу.

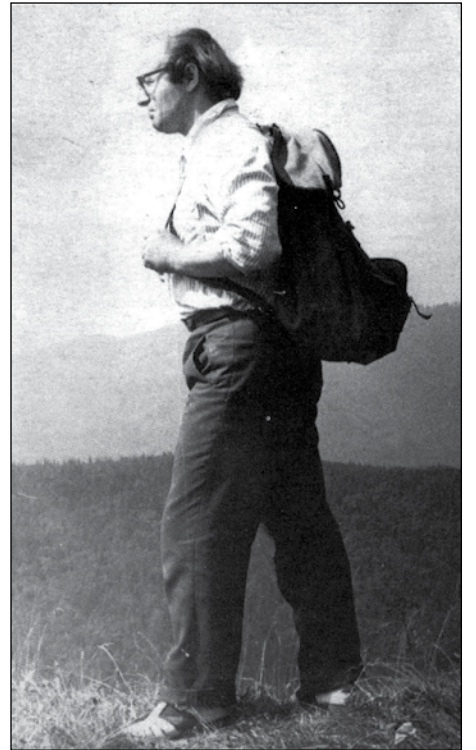
Я. Лесів був одним з ініціаторів відродження Української Греко-Католицької Церкви, поет, дисидент, член Українського Національного Фронту (УНФ) та Української Гельсінкської Групи. Якраз цієї зими йому виповнилось би 75 років. Його батько – воїн УПА разом із сином – братом Ярослава, був репресований за участь в ОУН. Саме тому Ярослав не зміг здобути університетську освіту. А після закінчення Івано-Франківського фізкультурного технікуму отримав направлення на роботу у Заваллівську школу-інтернат. Ще навчаючись у технікумі, він став членом (виявилось, що й співзасновником) підпільної організації УНФ, яка пізніше саме через Я. Лесіва почала на Кіровоградщину свої брошури й листівки.

Розповідає вчителька-пенсіонерка Світлана Насипана: „Ми одночасно прийшли працювати у Заваллівську школу-інтернат. Це був невисокого зросту кремезний молодий чоловік. Навколо нього завжди було багато дітей. Завжди був зібраний і тактовний. Він не боявся сказати те, про що інші воліли мовчати. Усе більше спілкувався з учителем трудового навчання Віктором Цвілюком. Додому вони йшли майже завжди разом. Іноді разом їздили у Гайворон. Ніхто з нас не припускав, що прапори – справа їхніх рук. У Заваллі саме відбувся страйк робітників графітового комбінату, які, не зважаючи на тиск та погрози влади, змогли відстояти свої права на справедливую оплату праці.

Я. Лесіва цікавився у дітей, чи не має хто репресованих родичів. Незабаром з'явилися співники у Заваллі. В. Цвілюк, активний член організації, пізніше розповідав, що робота групи була організована за принципом так званої трійки, зручної для конспірації. Члени УНФ на території району поширювали свій часопис „Воля і Батьківщина“, книгу „Україна у фотографіях“, тощо. Час від часу Я. Лесів їздив до родичів на Прикарпаття і привозив звідти підпільну літературу.

Листівки, де йшлося, що Україна має стати незалежною, знаходили в автобусах, на автозупинках міста та району. З'явилися навіть листівки із підписом „УПА“, хоча на той час армія була вже знищена радянськими каральними органами. Однією з форм роботи УНФ були також листи-протести до центральних органів тодішньої влади.

Тим часом Я. Лесів привіз у Завалля два синьо-жовті прапори. Вночі, напередодні 7 листопада, коли тодішня влада скрізь розвішувала свої знамена, разом з В. Цвілюком вони почепили один прапор на високу трубу цукрокомбінату, інший – на школу-інтернат, де обоє тоді працювали. Чутка про



Ярослав Лесів під час сходження на гору Кичеру.

цю подію поширилася дуже швидко. Люди здебільшого не розуміли її суті. Хтось пустив поголос, що то були польські прапори.

Розповідає С. Насипана: „Після Нового року в школу-інтернат приїхав учитель української мови. Його поселили в одну кімнату з Я. Лесівим. Тепер вони уже ходили постійно втрійох. Очевидно, Я. Лесів відкрив йому свою таємницю. Коли в середині березня прийшла посылка з літературою, службовці КГБ забрали Я. Лесіва прямо на уроці. В портфелі виявили заборонену літературу. Коли через 40 років відбувалась зустріч випускників, колишня учениця Катя Русавська розповіла, що у Львівській області зустрілась з бандуристом Миколою Литвином, який сидів з Я. Лесівим у одній камері.

Про долю Я. Лесіва, який пройшов тюрми і табори, став священником, будував храми, писав вірші, написано багато. А як склалася доля його побратима В. Цвілюка?

Я. Лесів не назвав його прізвища під час слідства, взявши усю вину на себе. Розповідає журналіст Сергій Матусяк: „Віктор Цвілюк довгий час працював слюсарем на Заваллівському графітовому комбінаті. Постійно стояв на захист справедливості. Його звільнили з роботи. Писав вірші на патріотичну тему. Коли прийшов до влади Віктор Янукович, В. Цвілюк розповсюджував саморобні листівки проти нього. Але до Революції Гідності не дожив: трагічно загинула його дочка і він, дуже тяжко переживаючи цю втрату, теж пішов із життя“.

У 2008 році було виготовлено меморіальну дошку Я. Лесіву, яку планували встановити на школі. Але районна рада прийняла рішення, що меморіальні дошки встановлюватимуться тільки після громадського обговорення, що теж загальмувало цей процес. На останньому засіданні Комісії з декомунізації при Гайворонській районній раді прозвучала пропозиція назвати одну з вулиць ім'ям Я. Лесіва. Хотілося б, аби у Гайвороні не забували своїх прапороносців.

Я. Лесів народився 1946 року

(Закінчення на стор. 18)



СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	Fax (973) 644-9510
	E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневику „Свобода“ або її видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Човен „Чайка миру“ готується до плавання

Члени Товариства „Просвіта“ ім. Тараса Шевченка пропонують долучитися до унікального культурно-просвітницького проекту „Чайка миру“, який покликаний сприяти розвиткові національно-культурної спадщини України та інших народів. Початок першого у світі трансконтинентального переходу на одиночному веслувальному човні „Чайка миру“ заплановано на 1 серпня цього року. Маршрут Одеса-Сідней проляже через Індійський та Тихий океани. Час у дорозі 360 днів. Загальна відстань близько 19 тис. кілометрів.

Проект підтримали Міністерство культури України, Товариство „Просвіта“ та Міжнародне товариство океанських гребців (Ocean Rowing Society).

Човен на автопричепі проїде

всю територію України, відвідуючи обласні та районні центри. У Києві, на Хрещатику, човен буде розміщено на сім-10 днів. Відбудеться конференція з участю урядових та неурядових організацій. На другому етапі буде спуск по Дніпру до моря. Перед початком подорожі в Одесі плянується проведення зустрічей з мешканцями населених пунктів на обох берегах Дніпра. Перехід морем проляже через 20 країн.

За докладнішою інформацією можна звернутися на тел.: (380-98) 436-2363. Електронна пошта: prosvida-zp@ukr.net; фейсбук: www.facebook.com/cajka.miru.

Олег Ткаченко,
голова Товариства „Просвіта“,
Запоріжжя

Книга закликає до доброчинства

Я прочитала книгу „Дороги життя“ Любови Василів-Базюк („Дороги життя: історичний роман“. Л. Василів-Базюк. Чернівці: „Букрек“, 2015. 832 стор.). Л. Василів-Базюк – наша, волинчанка. Вона народилася у Камінь-Каширському районі, у селі Видерта, в сім'ї священика. Жила в Польщі, в Німеччині, а наостанок переїхала до Канади, у Торонто, де і проживає тепер. Останнім часом вона часто приїздить до України, бо безмежно любить її і пам'ятає, переживає за неї. На прохання своїх дітей та онуків вона написала книгу про своє життя, в якій описала важливі політичні події та соціальні проблеми еміграційного життя українців.

У романі відтворені історичні події, достовірні факти і моменти з її життя. Все, що пережила вона сама і її рідні та близькі. І дуже добре, що поділилася вона з нами своїм скарбом, для того, щоб ми знали, як можна робити

добрі справи, творити їх щиро, від душі і без користи для себе.

З першої і до останньої сторінки у її романі відчувається любов і віра у Бога і в Україну. Вона часто приїздить в Україну і має багато розчарувань від побаченого у нас. Адже вона живе в країні, де цінують людей, дбають про них, дають змогу працювати в тій галузі, де людина може проявити свої здібності і принести користь.

Перебуваючи на Волині, Л. Базюк не оминула жодної домівки, де пройшли її дитячі роки. Вона цікавилася минулим і теперішнім життям своїх друзів дитинства і своїх родичів, не забула згадати про них в своїй книзі.

Після прочитаного я маю велике бажання творити і робити добро для тих, хто його потребує. У мене немає, звичайно, таких можливостей, але де я зможу допомогти, то допоможу!

Валентина Бережна,
Голоби, Волинська область

За справу варто братися гуртом

Я щиро вдячна редакції і авторів Євгенові Цимбалюкові за публікацію „Видано „Поетичну топоніміку України“ („Свобода“, 29 січня). Варто уточнити, що Олесь Франко запропонувала, аби редактором альманаху „Поетична топоніміка“ була я, бо я вже редагувала збірник, теж всеукраїнсько-міжнародний, у 2014 році, про ОУН та УПА. У „Свободі“ я розповіла про цю книжку у дописі „Україна-мати кличе нас повстати“. Цього разу Наталя Хамоуда (з Тунісу) підказала тему про села і міста України. Я, згодившись редагувати, зразу ж обумовила, аби до майбутнього збірника не просто входили художні твори про села і міста, а щоб він мав просвітницьке і краєзнавче спрямування. Перед творами обов'язково була краєзнавча довідка про населені пункти, аби книга слугувала своєрідним літературно-краєзнавчим путівником. Такого в Україні ще не було, наскільки знаю я і наскільки стверджують усі, хто вже бачив цей альманах.

Довелося виконати збір матеріалів, впорядкування, редагування їх, збір фондів, доставку 340 книжок, формування посилок авторам, розсилання, організацію і проведення презентації. Було б значно краще, аби всю цю роботу виконував колектив, редакційна колегія (рада). Коли б долучилися державні структури чи хоча б доброчинці-спонзори, тоді книга могла б втрапити у обласні бібліотеки. Якби „Свобода“ це оприлюднила, було б пречудово. Може, тоді долучилися б й інші доброчинці з діаспори, такі, як Надія Козак з Канади, яка спонзорувала додаткові 40 примірників збірника.

Самобутність цього збірника – ще й у тому, що поети і прозаїки, літератори і майстри слова звернулися до історичної географії. Засновник громадської організації „Вікімедіа Україна“ Юрій Пероганич наголосив, що ця книга „зробить нас більш залюбленим у свій край, а отже – сильнішим у тепе-

рішніх чи майбутніх сутичках із ворогами нашої Вітчизни!“.

„Я побувала у різних куточках України практично за один день завдяки альманахові „Поетична топоніміка“, – написала в рецензії на збірник Надія Позняк.

Альманах представляє майже всі області України, але чи не найбільше творів присвячено Львову. Тим автори підтвердили, що звання культурної столиці України йому надано не випадково. На жаль, менше – зі сходу і півдня України. Прикро, що не долучилися Кіровоградщина, Луганщина, Одещина і Херсонщина. І хоча й клич про задум був поширений, причиною стало багатовікове омосковщення, якого якщо й позбудемося, то ще не скоро.

Сповнені образности, вірші викликають почуття любові, так притаманної українцям. „Білозубо всміхнувся Львів“, – пише Надія Бойко. „Ця вулиця ніколи не мине“, – вірить Любов Бенедикшин. Перлиною Полісся величає село Куліші Тамара Васильєва. Людмила Демуря дорогу додому порівнює з рушником. Тернопіль від Надії Козак заслужив щемкого одкровення: „Як журавель, що не живе без неба, без тебе на землі я – сирота“.

Всіх авторів перелічити неможливо, як і сіл та міст, і тому є сподівання, що „Поетична топоніміка“ матиме і наступні випуски, позаяк у збірнику охоплено 90 населених пунктів. Це – лише децима сіл і міст, котрих, як і поетів, в Україні не бракує.

До речі, зараз проводжу презентаційну туру альманаху Україною. Вже відбулося вісім презентацій, зокрема у столиці. А перше представлення збірника відбулось у моїй Старій Синяві. За нею – Вінниця, Хмельницький, Меджибіж, Львів, Київ, Тернопіль. Щойно приїхала з міста Хмільник (Вінницька область), де була чудова презентація з участю школярів.

Любов Сердуніч,
Стара Синява, Хмельницька область

Стефан Томашівський був вченим і політиком

Я розшукую нащадків видатного історика України Стефана Томашівського, рідного брата мого діда. Народився він 9 січня 1875 року в селі Купновичі на Львівщині. Після закінчення гімназії у Самборі вчився та склав докторат у Львівському університеті. Вчителював в гімназіях Березані, Перемишля, Львова. В 1912-1914 роках був доцентом катедри австрійської історії Львівського університету. Виконував обов'язки голови Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові. Активно займався історичними дослідженнями, публіцистикою, політикою, працював в архівах Кракова, Відня, Будапешту, Риму, Варшави, Берліну, Стокгольму, Петербургу. Знав 15 чужинських мов. Більшу частину свого життя перебував у країнах Західної Європи (Німеччина, Італія, Франція, Австрія, Польща). В останні роки свого життя працював доцентом катедри історії України Ягеллонського університету в Кракові. Помер 21 грудня 1930 року і похований на Раковському цвинтарі Кракова. Могила добре збережена до наших

днів.

В часи комуністичного режиму на ім'я С. Томашівського була накладена заборона з усіма її наслідками.

В молодому віці він був одружений з Оленою з роду Федоровських. Подружжя мало двоє дітей: дочку Марію, 1904 року народження, і сина Степана, 1911 року народження.

Влітку 1914 року у віці 29 літ померла його дружина. Усе ж історик продовжував наполегливо працювати та продовжував активну громадсько-політичну діяльність. Перед початком Першої світової війни він переїздив дітей до Відня, де брав активну участь в створенні Українських Січових Стрільців. В серпні 1916 року вчений залишив дочку Марію та сина Степана у Відні (пізніше дочку віддав на виховання до монастиря Сестер Сіону), а сам активно працював на державній службі, був керівником делегації Західно-Української Народної Республіки на Паризькій мирній конференції після закінчення війни.

У 1921-1925 роках історик жив і працював в Берліні, редагував тиж-

невик „Літопис політики, письменства та мистецтва“. Працював в газеті „Українське слово“. Син вчився у французько-німецькій гімназії Берліну, дочка працювала та опікувалася братом. Діти (за словами батька) були достатньо забезпечені, то ж він в 1925 році виїхав до Львова, де редагував журнал „Політика“.

В 1922 році він одружився з Марією з роду Заячківських. Дітей подружжя не мало.

1947 року доля закинула Марію Томашівську-Заячківську в Мюнхен. Вона була одним із засновників Українського Вільного Університету (ВВУ) і працювала там до 1962 року викладачем латини. В 1965 році померла і похована на українському цвинтарі Мюнхена.

Є неперевірена інформація, що син історика Степан в 1938-1939 роках приїжджав в Галичину до родичів на короткий час. Листувався з моїм батьком (вони двоюрідні брати) до 1947 року, але після репресій щодо нашої сім'ї зв'язок обірвався.

Щодо дочки Марії існують дві версії:

перша – вона вийшла заміж (коли і за кого невідомо) і при пологах померла в молодому віці. Друга – вона прожила довге життя та працювала в Українському Католицькому Університеті в Римі. Хочемо дізнатися, яка насправді доля дітей історика та знайти (якщо були) їхніх нащадків. В цьому наш борг перед С. Томашівським – великим борцем за соборну Україну.

Я розшукую носіїв прізвища Томашівський для встановлення родинних стосунків та подальшого дослідження родоводу. Додатково прошу зголоситися членів родини Лідії Гладкої (Мойсеович), що померла 2006 року в Нью-Джерсі. Вона була активною діячкою Союзу Українок Америки, мала сестру Ірину та сина Адріана. Адже Мойсеовичі та Томашівські пов'язані шлюбом Йозефа Мойсеовича та Іоанни Федоровської (Львів, 1905). Моя електронна пошта: fedirua@ukr.net, тел.: (380) 960 629 1791.

Федір Томашівський,
Львів

УКРАЇНСТВО В СВІТІ

У Хорватії живе майже 2,000 українців



Провідник української національної меншини в Хорватії Славко Бурда.

Українці в Хорватії як національна меншина в цих просторах існують понад 120 років. За даними останнього офіційного перепису населення, який був у 2011 році, українців тут було 1,878, але вважається що їх є багато більше. Перші українці переселилися в Хорватію в кінці XIX ст. Вони походили переважно з земель, які тепер становлять Тернопільську, Івано-Франківську і Львівську області і частково Буковину й Закарпаття. В Хорватії вони осіли в Славонії, точніше в теперішній Бродсько-Посавській області.

Крім цих економічних емігрантів,

на території Хорватії після Першої світової війни і краху Української Народної Республіки були українські студенти, які не могли записатися на студії в Львові під польською окупацією та прийшли на студії в Загреб. Крім них, тут опинилося й кілька українських політичних емігрантів. Після проголошення незалежності України і Хорватії в 1991 році з України в Хорватію переселилося близько 300 осіб, в основному жінок, які тут вийшли заміж. Перша українська організація під назвою Українське товариство „Просвіта“ заснована 29 черв-

ня 1922 року у Загребі. Друга – „Студентська громада“ 1923 року також у Загребі і вона спочатку діяла в складі хорватського товариства „Hrvatska Narodna Omladina“ або „Sveslavenska Uzajamnost“. Пізніше студент архітектури Антін Івахнюк заснував товариство „Пробоем“ і „Лихвар“ (1938 рік). У 1940 році „Студентська громада“ і „Пробоем“ об'єдналися в нове товариство „Дніпро“. „Просвіта“ у 1934 році мала 619 членів, організованих у 18 філій на території Боснії і Хорватії.

Під час Другої світової війни тереновий провідник ОУН Василь Войтанивський заснував Українське представництво, яке, між іншим, займалося і організуванням культурної діяльності українців. Необхідно згадати, що 1945 рік мав дуже трагічні наслідки для хорватських українців. Коли Югославія була в союзі з СРСР, засуджено на смертний вирок значне число визначних представників тутешньої еміграції, особливо інтелігенції, членів ОУН. Пережили тільки щасливіші, які отримали тюремний термін або втекли в країни Заходу.

Після війни до заснування Союзу русинів-українців Хорватії у 1968 році і Культурно-освітнього товариства русинів-українців в 1972 році не було жодного українського товариства. Потім були засновані культурні товариства в Славонському Броді і Осієку, а у 2002 році засновано Товариство української культури і в 2008 році Українську громаду Хорватії. Ця організація має в своєму

складі дев'ять зареєстрованих місцевих товариств. В культурних товариствах діють танцювальні, музичні, драматичні і літературні гуртки, хори, оркестри.

Кілька років тому існувала Асоціація української християнської родини як головна організація, до якої входили Товариство жінок, Утрупування молоді, науково-культурно-освітнє товариство „Українознавство“. Не знаємо, чому їхня діяльність припинилася. Існують також організації, до праці яких залучені представники хорватського народу. Це Хорватсько-українське товариство, Утрупування українців і Товариство хорватсько-української співпраці. Від 1968 року на філософському факультеті Університету у Загребі

(Закінчення на стор. 9)



Молоді українці Хорватії.

складі дев'ять зареєстрованих місцевих товариств. В культурних товариствах діють танцювальні, музичні, драматичні і літературні гуртки, хори, оркестри.

Кілька років тому існувала Асоціація української християнської родини як головна організація, до якої входили Товариство жінок, Утрупування молоді, науково-культурно-освітнє товариство „Українознавство“. Не знаємо, чому їхня діяльність припинилася. Існують також організації, до праці яких залучені представники хорватського народу. Це Хорватсько-українське товариство, Утрупування українців і Товариство хорватсько-української співпраці. Від 1968 року на філософському факультеті Університету у Загребі

(Закінчення на стор. 9)

Українці Німеччини провели віче

Марічка Галабурда-Чигрин

МЮНХЕН. – 13 лютого під час міжнародної конференції з безпеки, українська спільнота під проводом Об'єднання Організацій Українців Німеччини (ОУОН) провела демонстрацію-віче на підтримку України під гаслом „Мир в Україні – безпека в Європі“.

До демонстрантів на Зендлінгер-Тор-Плац промовляли Андрій Несмачний з Спілки Української Молоді, д-р Орест М'ялковський з Пласту, адвокат-прокурор Мартін Луїтле. Заспівали молитву під проводом оо. Володимира Війтовича, Івана Мачужака, Богдана Підлісцького та сестри Христофори та „Вічна пам'ять“ на честь „Небесної сотні“ і полеглих у війні проти Росії.

Демонстранти пройшли вулицями міста, скандуючи гасла німецькою мовою і несучи багато плакатів

в обороні Надії Савченко та інших ув'язнених в Росії. Демонстрація закінчилася на площі Ріндермаркт співанням українського гімну.

13 лютого дружина Президента України Марина Порошенко відвідала Товариство „Рідна школа“ разом з головою Парляменту Баварії Барбарою Штамм і дружинами українських дипломатів. Під час зустрічі з учнями, батьками та вчителями школи М. Порошенко підкреслила, що за фінансовим сприянням Баварської канцелярії та міської ради Мюнхену у жовтні 2015 року школа прийняла 20 дітей учасників війни на оздоровлення.

М. Порошенко подарувала школі сучасну українську літературу.

В Українському Вільному Університеті М. Порошенко спілкувалася з студентами та обговорювала з ними роль університету як містка порозуміння між Україною та Європою. У розмові з Б. Штамм вона гово-

рила про оздоровлення та відпочинок українських дітей з Донецької та Луганської областей.

Відбулася й зустріч з добродійками української спільноти в залі Української греко-католицької церкви, на якій побував Владика Петро Крик. Зустріч організувала Організація Українських Жінок у Німеччині (ОУЖ). Було представлено понад 20 організацій з Мюнхену, Кельну, Берліну, Нюрнбергу та Дюссельдорфу. Голова ОУЖ Марія Ковалишин подякувала парафії за підтримку, представила присутніх, розповіла про працю організації.

До слова була запрошена голова ОУОН Леся Шрамко, яка висловила сподівання на відкритість української влади до співпраці з українською діаспорою та органами її самоорганізації.

Б. Штамм висловила підтримку народів України. Зустріч закінчила-

ся виступом о. пароха В. Війтовича і Надії Галабурди, яка від імені ОУЖ подарувала гостям вишиті нею серветки, а Б. Штамм також писанки, які написала Оля Галабурда, яку також було представлено гостям.

Після зустрічі М. Порошенко разом з діячками української спільноти взяла участь у Вечірній Української греко-католицької церкви Покрови Пресвятої Богородиці та св. Андрія Первозванного. На Вечірню прибув також о. Валентин Смоктунович, настоятель Української автокефальної православної церкви в Мюнхені. Біля пропам'ятної плити вшанували пам'ять загиблих під час Голодомору-геноциду 1932-1933 років в Україні.

М. Порошенко зустрілася також з президентом голяндської організації „SOFT Tulip“ Вільямом де Івером, директором Еріком Блюмколем та представниками робочої групи з реформування інституційного догляду та виховання дітей при Адміністрації президента України.



Українці винесли синьо-жовтий прапор на вулиці Мюнхену. (Фото: Роман Білан)



Марина Порошенко і Барбара Штамм (в центрі) під час зустрічі в Об'єднанні Українських Жінок.

Українська громада звернулася до Парляменту Португалії

Павло Садоха

ЛІСБОНА, Португалія. – Українські громадські організації Португалії звернулися з спільною заявою до Парляменту Португалії і його Президента Едуардо Феро Родрігеша з проханням продовжувати дію економічних та політичних санкцій щодо Росії у зв'язку з її військовою агресією проти України. Цю заяву підписали всі громадські організації, в тому числі і багатотітні, які беруть на себе відповідальність представляти думку українців.

Під популістськими гаслами слов'янського братерства та політичної терпимості діяли підтримувані місцевими лівими силами громадські організації, які заохочували українців до свого членства через соціальні послуги (допомога у легалізації, пошук роботи тощо). На жаль, самих українців мало заці-

кавило те, що ці організації офіційно належать до російських програм „Рускій мір“ та „Россотруднічєство“. Одягаючи вишиванки, провідники цих організацій давали фальшиві коментарі про історію та сьогодення України, готуючи таким чином ґрунт для виправдання майбутнього захоплення України Росією.

У спільній заяві до португальського парламенту чітко зазначено, що Росія є агресором, що Голодомор був актом геноциду проти українців. Для патріотичних активістів важливо визначити єдину позицію для спільних дій.

Найголовніше, що організації, які в минулому офіційно належали до „Руского міра“, входили до складу Координаційної ради російських співвітчизників, були учасниками численних проросійських конгресів та нарад, тепер відкрито визнали, що Росія є агресором і віроломно

напала на Україну.

Спільні підписи ще раз показали португальцям, що в Україні відбувається не громадянський конфлікт, як це постійно хоче показати Москва, а що Росія веде фактичну

війну проти України і завдання всієї європейської спільноти зупинити агресора.

Павло Садоха – голова Спілки українців у Португалії.



Представники українських організацій у Португалії.

У Хорватії...

(Закінчення зі стор. 8)

викладалася українська мова і література, а після проголошення незалежності Хорватії від 1994 року існує Катедра української мови і літератури.

Українська громада Хорватії видає журнал „Вісник“, який виходить щодва місяці. Поряд з журналом вона публікує книги, які написали українці Хорватії. Українці мають у Петровцях, Вуковарі, Шумчу і Каніжі при хорватських початкових школах відділення, в яких вивчають українську мову і культуру. Для учнів українців,

які не мають цього, організовується літня школа. 90 відс. українців Хорватії – греко-католики і у кожному місті, де вони живуть, є храми.

У Хорватії вдалося створити суцільний модель захисту прав національних меншин на державному рівні і узгодити його з європейським досвідом і стандартами. Важливо підкреслити, що за правилом культурної автономії національні меншини інтегруються в хорватське суспільство, а не асимілюються. Українська меншина користується підтримкою хорватської держави на рівні інших національних меншин.

З самого початку незалежності України і Хорватії, ми встанови-

ли добре співробітництво з Урядом України, різними міністерствами і Верховною Радою України. Співпрацюємо і з неурядовими організаціями: Українською Всесвітньою Координаційною Радою і „Світ-Україна“, Європейським Конгресом Українців, а також з Світовим Конгресом Українців.

Дуже добре співпрацюємо з Посольством України у Хорватії. Ми разом організуємо зустрічі, круглі столи на різні теми, викладання, презентації і виставки. Ми разом ширимо правду про війну на сході України. Ми зібрали і відправили допомогу українським військовим і далі це робимо. Ми брали участь у реабілі-

тації бійців, які одужували в Хорватії. Також, ми приймаємо на відпочинок дітей втікачів з сходу України на Адриатському морі. Таких дітей було 600. Акцію продовжимо і в 2016 році.

Співпрацюємо і з українцями Боснії, Сербії, Словенії і Угорщини.

Майбутнє українців в Хорватії, збереження їхньої національної і культурної ідентичності зараз залежить найбільше від них самих. Можливостей розвитку є і їх треба використовувати. Українці мають свою центральну організацію, свої культурні товариства, бібліотеку, катедру української мови і літератури. Потрібно тільки шанобливо ставитися до інших, проблеми вирішувати разом.



Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці
Українська Вільна Академія Наук
Український Науковий Інститут Гарвардського Університету

запрошують на

XXXVI Шевченківську наукову конференцію

Програма

Відкриття

Альберт Кіпа

Президент УВАН

Анна Процик

(Міський університет Нью-Йорка/УВАН)

„Від Кирило-Методієвського Братства
до „Самостійної України“ Миколи Міхновського“

Віталій Чернецький

(Канзаський університет/НТШ-А)

„Шевченко як митець-діяспоранин: особистість і громада“

Юрій Шевчук

(Колумбійський університет/НТШ-А)

„Шевченко про значення мови“

Закриття

Григорій Грабович

Президент НТШ-А

В суботу, 5 березня 2016 року

о 4-й годині по пол.

в будинку НТШ

63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003



повідомляє своїх членів, що

Загальні Збори

відбудуться

**у суботу, 19 березня 2016 р.
о 7-й годині вечора**

в залі Дому СУМА

301 Palisade Ave, Yonkers, New York 10703

Цього року закінчується каденція наступних трьох

членів Дирекції: **Ігор Макаренко,**

Стефан Шульган та Орест Козицький

та один член Кредитної Комісії: **Петро Барна**

Пропозиції до Номінаційної Комісії слід пересилати на адресу:

SUMA (Yonkers) Federal Credit Union

125 Corporate Blvd., Yonkers, NY 10701

Після Загальних Зборів буде перекуска.

Про Вашу участь прошу повідомити

Анну Коцур 914-220-4900

Зазначте дату!

8-10 липня 2016

**10ий
Фестиваль
Української
культури**

Союзівка

www.Soyuzivka.com

**PO Box 529 - 216 Foordmore Rd
Kerhonkson, NY 12446
845-626-5641**

ПОДОРОЖІ

Історичне місто Коростень: від деревлян до дерунів

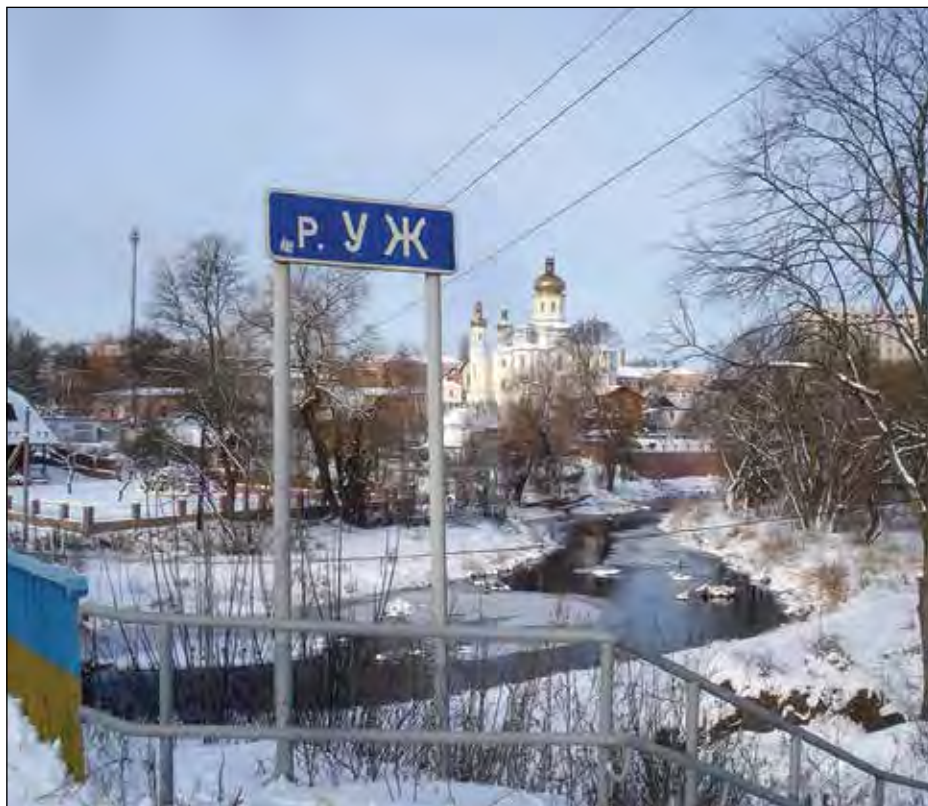
Олександр Вівчарик

Здивувало і порадувало мене місто Коростень. Сучасний Коростень – це індустріальний центр Житомирщини і великий транспортний вузол на річці Уж. Але місто дуже давнє. Про нього згадується в „Повісті минулих літ”, адже Коростеню понад 1,300 років. 1589 року він отримав Магдебурзьке право. У давнину це місто звалось Іскоростень і було столицею міцного союзу племен деревлян. Неподалік Коростеня в селі Поліське є могила князя Ігоря.

В лютому 1918 році у Коростені розташовувалися владні структури Української Народної Республіки, а 25 лютого того ж року саме тут постановою Центральної Ради було затверджено тризуб св. Володимира як герб УНР.

Комплекс „Скеля” розташований в скелі над річкою, де колись було городище деревлян. Печери в товщі гранітної скелі стали основою для будівництва потужної фортифікаційної споруди. У режимі суворої секретності у 1934-1938 роках в природних гранітних печерах був побудований командний пункт Коростенського укріпленого району. Назву „Скеля” почали вживати після 1986 року, коли споруда була переобладнана для потреб міста. Музейний комплекс в оборонній споруді створений в 2005 році.

В основі створення музею – комплекс підземного командного пункту. У наші часи Коростень



Коростень гарний і взимку. (Фото: Олександр Вівчарик)

дуже постраждав від Чорнобильської катастрофи, а в перші роки незалежності майже повністю було зруйновано економіку міста. Однак, місцева влада веде вдалу політику розширення власних можливостей економічного і соціального розвитку.

Тут відновили свою діяльність підприємства переробної, видобувної, харчової, машинобудівної та

хімічної промисловості, створено індустріальний парк – промислова зона в межах міста. Під нього використовується територія колишнього військового вертолітного летовища. Загальна площа парку – 246 гектарів. Його оформлення розробило чеське проектно бюро DNV. Проект передбачає створення високотехнологічних підприємств легкого та середнього промислового вироб-

ництва – складання, комплектування, поверхневої обробки, легкого машинобудування та електротехнічної промисловості. Він розрахований на 10 років та розділений на три етапи. У планах першого етапу відбулася побудова та запуск заводу деревно-волокняних плит (до речі, першого в Україні).

Слова „Коростень” і „Коростенський” входять у сотні довідників і наукових праць. У місті працюють понад 200 підприємств. Сім з них виготовляють продукцію на експорт. Зокрема, славиться вишукана порцеляна. Випуск її почався у 1909 році. Спершу білий посуд везли до Варшави, де розмальовували. У 1918 році підприємство зачинили і відновили виробництво лише у 1940 році.

А ще у Коростені проходить міжнародний фестиваль дерунів і є навіть пам'ятник дерунові. Пам'ятник являє собою макітру з дерунами, встановлену на постаменті з граніту. Є традиційний рушник, на якому викарбувані віршовані слова присвяти: „Деруни, дерунята, дерунчики, золотаві, духм'яні, смачні. Ви окраса поліського столу, страва на день і цілі віки!”. В місті відбувається всеукраїнський літературний фестиваль „Просто на Покрову”.

Я був у Коростені лише два дні, але й цього було достатньо, щоб переконатися: Коростень – чудове місто з цікавою історією, розвинутою культурою і промисловістю. Воно заслуговує на те, щоб приїхати сюди ще не один раз.

МАЙБУТНЄ СВОЄЇ РОДИНИ ЗАБЕЗПЕЧТЕ ТЕПЕР

Отримайте більше з УНСоюзом

ДОВГОТРИВАЛІ АНУІТЕТИ

2.5%

5-РІЧНИЙ

2.75%

7-РІЧНИЙ

3%

9-РІЧНИЙ

ЗВЕРТАЙТЕСЯ
ДО НАС:

888-538-2833

* Відсотки тільки на перший рік
Всі пенсійні рати підлягають змінам.
Не дійсні в усіх штатах.



- Без додаткових адміністративних оплат від продажу і збереження
- 10% можна вибрати без штрафу
- Мінімальна сума вкладки тільки \$1,000
- Довгострокове переривання контракту (вибір грошей) можливе за умов:
 - Поліса дотримується до кінця терміну
 - У випадку тяжкої недуги
 - Вимог старечого дому
 - Медичних видатків, пов'язаних з нещасними випадками

Український Народний Союз, Інк.

2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054 • Загальні інформації: 800-253-9862 • Fax: 973-292-0900
www.UkrainianNationalAssociation.org • facebook.com/UkrainianNationalAssociation

Діє „медичний міст“ між Україною та Ізраїлем

Аліна Швидко
Радіо „Свобода“

КИЇВ. – Українські лікарі вже півроку стажуються в ізраїльських лікарнях. Чотири тижні у сучасних медичних умовах українці спостерігають за проведенням операцій, беруть участь в засіданнях медичного персоналу та конференціях.

Ідея проекту „Медичний міст“ між Україною та Ізраїлем виникла від самого початку бойових дій на сході України. Організації „Ізраїльські друзі України“ та „Ротарі клуб Україна“ зробили можливим практичний обмін досвідом між медиками обох країн.

У кінці 2015 року ортопед-травматолог Вадим Мазевич провів місяць в ізраїльському місті Голон, недалеко від Тель-Авіва. До Ізраїлю він поїхав набиратись досвіду у лікарів, які постійно мають справу із екстремальною медициною. „Ми побачили нові підходи до лікування вогнепальних та вибухових травм, що для них означає етапність. У них немає такого, як у нас – якщо привезли в один шпиталь, пораненого ведуть там повністю,



Українські медики на стажуванні в ізраїльській клініці ім. Едіт Вольфсон. (Фото: Радіо „Свобода“)

аж до реабілітації“, – каже В. Мазевич.

Разом з ним до Ізраїлю поїхали 11 медиків – чотири з них стажувались у клініці ім. Едіт Вольфсон у Голоні, а вісім лікарів прийняла клініка „Барзилай“ у Ашкелоні.

„Буквально через декілька днів після приїзду нас вже пустили в операційну – вони відчули, що нам можна довіряти. І в цілому, для нас ніяких меж не стояло – ми запитували і отримували відповідь“, – зауважує В. Мазевич.

Завідуючий відділом травм клініки у Голоні Міхаель Бен Елі вважає, що українці були добре підготовлені, все розуміли та підхоплювали.

Представник громадської організації „Ізраїльські друзі України“ Анна Жарова розповіла: „З Дніпропетровська до нашої організації звернулись добровольці і попросили провести конференцію ізраїльських лікарів в Україні. Організувати приїзд до України було неможливо, тому ми почали шукати інші шляхи допомоги. У Ізраїлі ми постійно живемо у стані війни, тому той досвід, який можуть отримати в наших клініках українські лікарі, безумовно, важливий“.

Тепер організатори проекту ведуть переговори ще з декількома закладами, щоб розширити напрями лікарського стажування, зокрема гінекологів, урологів, кардіологів, дитячих хірургів. Цього року в програмі зможуть взяти участь 36 лікарів різних профілів. Наступного разу українські медики відправляться на стажування до Ізраїлю вже 5 березня.

В Україні вшанували...

(Закінчення зі стор. 1)

ної сотні“. Утім, минулого тижня в центрі Одеси невідомі вдруге зламали дерева, посаджені активістами в пам'ять „Небесної сотні“.

У Івано-Франківську 20 лютого відбулося віче-реквієм на площі перед адміністративною будівлею, де два роки тому стояли барикади активістів Євромайдану. Учасники віча пройшли маршем пам'яті „Небесної сотні“ вулицями до Меморіального парку, де похований 19-річний Роман Гурик з „Небесної сотні“.

Близько 300 запоріжців взяли участь у ході, присвяченій пам'яті „Небесної сотні“ та річниці Майдану. Під час маршу активісти виголосили: „Героям слава!“ та „Герої не вмирають!“.

У Херсоні активісти запалили смолоскипи і рушили проспектом Ушакова до меморіалу „Слава Україні“. Ідучи, херсонці виголосили патріотичні гасла, співали Гімн України.

Полтавська громада зібралась на мирну акцію біля обласної адміністрації. Присутні поклали квіти до меморіалу „Небесної сотні“.

(Бі-Бі-Сі, Радіо „Свобода“, „День“)



На площу прийшли найменші кияни (Фото: „Укрінформ“)



Полтавці принесли квіти до меморіалу „Небесної сотні“. (Фото: Інформагенція „Полтава“)



Президент Петро Порошенко під час вшанування пам'яті „Небесної сотні“. (Фото: „Укрінформ“)



У Запоріжжі під час віча. (Фото: Віталій Андронік)

Успіхи та провали...

(Закінчення зі стор. 1)

Дмитра Яворницького. Зникли вулиці Леніна та Кірова. У Запоріжжі змінили назву центрального проспекту Леніна на Соборний.

Більшість пам'ятників радянським діячам також демонтували або ухвалили рішення про демонтаж, як у випадку з пам'ятниками Ленінові, Дзержинському та Орджонікідзе у Запоріжжі.

Як повідомили в Інституті національної пам'яті, у Полтаві все ж таки проігнорували декомунізацію. У цьому місті перемогу на виборах отримав колишній посадинок Олександр Мамай, проте у місцевій раді своєї більшості в нього немає. Поки не вирішать організаційні питання,

міська рада до декомунізації не може дійти.

Схожа ситуація склалась і у деяких невеликих містах, зокрема у Мелітополі Запорізької області. У Харкові два райони міста зберегли радянські назви Жовтневий та Фрунзенський, але їм підібрали інше обґрунтування.

За даними Інституту національної пам'яті, загалом підлягають перейменуванню понад 900 населених пунктів. Ще у жовтні 2015 року депутати перейменовували село Радянське на Тернопільщині, у Донецькій області замість Артемівська з'явився Бахмут, Дзержинськ став Торецьком, Красний Лиман – Лиманом. В Одеській області Іллічівськ став Чорноморськом.

Верховна Рада планувала розглянути перейменування 18 або 19 лютого, проте через розвал коаліції

та спроби відставити уряд депутатам було не до цього. А наступне засідання парламенту відбудеться тільки 15 березня.

Окремими постановами планують перейменовувати два міста – Дніпропетровськ у Дніпро, а Кіровоград – в Інгульськ. Проти перейменування Кіровограда протестує частина його мешканців, вимагаючи повернути назву Єлизаветград. Проте в Інституті національної пам'яті наполягають на назві Інгульськ.

Водночас інші нові назви міст, як стверджують у Верховній Раді, не викличуть суперечок.

Місто Орджонікідзе Дніпропетровської області планують перейменувати на Покров, а Дніпродзержинськ – на Кам'янське. У Донецькій області Артемове можуть перейменувати на Залізне, а Красноармійськ

– на Гришине. Місто Димитров має стати Гродівськом. У Кіровоградській області місто Ульяновку планують перейменувати на Благовіщенське, а в Одеській області Котовськ – на Подільське.

У Полтавській області місту Комсомольськ хочуть дати назву Горішні Плавні. Місто Кузнецовськ Рівненської області отримає назву Вараш, а у Херсонській області місту Цюрупинськ можуть повернути історичну назву Олешки. Щорс Чернігівської області має знову стати Сновськом, а на Житомирщині Червоноармійськ може отримати назву Пулин.

Окрім того, якщо Верховна Рада таки розгляне питання перейменувань, то може змінити назви населених пунктів окупованого Росією Криму, а також самопроголошених „ДНР“ та „ЛНР“.

ПОДІЇ В УКРАЇНІ

Хо́да в пам'ять полеглих

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – Рік тому в наступальній операції під Широкиним брали участь три піхотні підрозділи полку „Азов“, мінометна батарея, а також була підтримка з боку артилерії. У висліді була розширена зона безпеки довкола Маріуполя, а південний фронт ворога було розбито.

Однак в боях, які особливо жорстокими стали 14 лютого, загинули одесити Олександр Кутузакій („Кутуз“), Микола Троїцький („Акела“) і В'ячеслав Кири-

лов („Козак“) з полку „Азов“, ще 50 були поранені. Прощання з поглими відбулося 23 лютого 2015 року на Соборній площі в Одесі.

Як і тоді, 14 лютого віддати шану героям на роковини їх загибелі прийшло кілька сотень людей. Вони зібралися біля пам'ятника Тарасові Шевченкові з світлинами полеглих, влаштували віче, розгорнули державні прапори і знамена полку „Азов“ й під бій барабанів з запаленими смолоскипами рушили центральними вулицями міста. Завершилася хода концертом музичного гурту „Друже, Музико“.



Одесити принесли світлини полеглих. (Фото: Сергій Горицвіт)

Розбили меморіальні дошки

РІВНЕ. – У ніч на 22 січня невідомі пошкодили меморіальну дошку очільникові ОУН(б) Степанові Бандері. А через день такої ж наружи зазнала меморіальна дошка командирові УПА Романові Шухевичу. Триває розслідування цих злочинів. (Фото: Євген Цимбалюк)



Виставку присвятили 100-річчю Нарбута

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – 9 січня виповнилося 100 років з дня народження відомого живописця, Народного художника України, лавреата Шевченківської премії Данила Нарбута. До цієї пам'ятної дати організовано виставку творів художника у Черкасах, Каневі й Чигирині, театральні вистави з залученням декорацій за ескізами Д. Нарбута.

Він працював декоратором Київського театру опери та балету ім. Тараса Шевченка, головним художником драматичних театрів у містах України, зокрема Черкаського музично-драматичного театру ім. Т. Шевченка, звідки пішов на пенсію.

Зараз його ім'я носить дитяча художня школа в місті.

В обласному художньому музеї 15 січня відбулося відкриття виставки робіт викладачів та учнів шко-

ли, яка цього року відзначає своє 36-річчя. Вперше роботи вихованців художньої школи експонуються одночасно з творами Д. Нарбута.

Представила „Каталог учнівських робіт до 100-річчя Данила Нарбута“ начальник Управління культури Черкаської міської ради Валентина Шепецька. До нього увійшло близько 60 творів вихованців художньої школи. Заступник начальника Управління культури обласної адміністрації Микола Суховий повідомив, що в місті планують встановити пам'ятник Д. Нарбутові, а також назвати на його честь одну з вулиць міста.

Цього дня в музеї також звучала клясична музика у виконанні струнного гурту „Акварелі“ міського Будинку культури ім. Івана Кулика, виступали учні Черкаської музичної школи ім. Миколи Лисенка.



На вечорі до 100-ліття Данила Нарбута в Черкасах. (Фото: Олександр Костирко)

Посол Австралії завітав до музею

Наталія Бойко

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – 2 лютого в краєзнавчому музеї побував Посол Австралії в Україні Даглас-Роберт Трапет. Посла зустрічали провідники міста і району та колектив музею на чолі з директором Надією Голод.

Посол – мистецтвознавець за освітою – оглянув виставку картин, рисунків і документів про життя і творчість Володимира Савчака (1911-2007) – уродженця Бережан,

учня та професора Бережанської гімназії, який від 1948 року жив у Австралії. У фонді музею зберігається близько 200 його робіт і особисті речі художника. В. Савчак похований на Голосківському цвинтарі у Львові.

Під час зустрічі в музеї узгоджувались подробиці спільного проєкту музею та Посольства Австралії в Україні – проведення виставки картин В. Савчака у Києві. Посол Д.-Р. Трапет залишив запис у книзі відгуків музею.



Посол Австралії в Україні Даглас-Роберт Трапет (п'ятий зліва) у Бережанах.

Відкрили пам'ятну дошку І. Гавдиді

КИЇВ. – До 15-ої річниці з дня заснування Молодіжного Націоналістичного Конгресу (МНК), ключову роль у утворенні якого відіграв Іван Гавдида, у Києві 15 лютого урочисто відкрили на його честь пам'ятну дошку на будівлі Центру національного відродження, який очолював свого часу І. Гавдида, заступник голови ОУН(б), виховник молоді, громадсько-політичний діяч.

Про нього розповів Іван Кішка, голова МНК. За словами одного з найближчих друзів І. Гавдиди – Михайла Ратушного, його побратим прожив коротке, але яскраве, сповнене подіями і справами життя. „30 серпня 2003 року дорогою додому І. Гавдиду підступно вбили. Вбивць до сьогодні не знайдено, але пам'ять про цю світлу українську людину живе в серцях його друзів і послідов-



Пропам'ятна дошка Івана Гавдиди у Києві. (Фото: Інформцентр МНК)

ників“, – сказав М. Ратушний.

Промовляли історик Олег Вітвицький, дружина І. Гавдиди – Наталя. Було представлено інформаційну мультимедійну сторінку про життя та діяльність І. Гавдиди, яку створив інформаційний центр МНК.

Інформаційний центр МНК

Танкіст приїхав перепочити

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – На 10 днів приїхав з міста Щастя на Луганщині доброволець, командир танкової чоти 92-ої окремої механізованої бригади, активіст Євромайдану, підполковник міліції Михайло Бойко. Танкіста зустріли його дружина, заступник міського голови Марія Бойко, рідні, друзі та колеги.

На війні М. Бойко уже сім місяців, переважно на передових позиціях. На його танку Т-64 з'явився червоно-чорний повстанський прапор і патріотичний напис „Слава нації! Смерть ворогам!“.

До Дня Збройних Сил України залог танка нагородили почесними грамотами Міністра оборони за особисту мужність і героїзм, проявлені під час виконання спеціальних завдань, зразкове



Український танкіст Михайло Бойко. (Фото: Тетяна Будар)

виконання військового обов'язку, вірність військовій присязі.

Хто яку роллю...

(Закінчення зі стор. 1)

Однак, як і слід було чекати, в обговоренні звіту переважала нищівна критика. Представник „Опозиційного блоку“ Вадим Рабинович навіть витягнув з кишені наручні кайданки, заклинавши нагайно заарештувати усіх без винятку міністрів і кинути їх за ґрати.

А. Яценюкові дорікали, що він у своєму звіті не знашов місця для живої української людини, не розуміє і не відчуває її сьогоденних життєвих тягарів, що ні підвищення тарифів на газ для населення, ні навіть утворення дорожньої поліції не є тими реформами, котрих чекає від влади українське суспільство.

Отож висліди голосування за те, як оцінювати діяльність уряду за 2015 рік, були вповні передбачними: 247 голосами Верховна Рада визнала цю діяльність незадовільною. Далі, якби ситуація розвивалася логічно, мало відбутися голосування за висловлення недовіри Кабінетові

міністрів, тобто, іншими словами, за його відставку.

Але якась невідома сила унеможливила цю логіку. За недовіру урядові і його відставку віддали голоси лише 194 депутати – при необхідних 226. Цікаво, що не проголосували за це весь „Опозиційний блок“ і той самий ультрарадикальний В. Рабинович.

Хмара над головою А. Яценюка розійшлася. Тепер аж до вересня цей склад Кабінету міністрів залишається недоторканим, оскільки, згідно з законодавством, питання про відповідальність уряду парламент не може розглядати більш ніж один раз протягом чергової сесії, а також протягом року після схвалення програми діяльності Кабінету міністрів.

Що ж могло статися?

Колись відомий своєю незалежною позицією і професійною чесністю журналіст, а тепер депутат і член фракції „БПП“ Сергій Лещенко припускає в „Українській правді“, що голосування за відставку А. Яценюка „провалилося у висліді

змови, в якій Президент Порошенко був як не активним учасником, то, щонайменше, залаштунованим ляльководом“.

Такої ж думки ще один член „БПП“ і також колишній відомий журналіст Мустафа Найем: „Провал голосування за відставку уряду – це результат змови олігархів Ріната Ахметова, Ігоря Коломойського та Сергія Львовича – з одного боку. І Петра Порошенка та Арсенія Яценюка – з іншого боку“.

Депутати-журналісти радять уважно придивитися до прізвищ тих членів „БПП“, котрі не проголосували за відставку уряду, хоч нібито на це розраховував президент. В тому й річ, що нібито. Насправді не проголосували саме 30 найбільш відданих президентом депутатів.

„Повірити, що це сталося випадково, без узгодження з Адміністрацією президента і керівництвом фракції „БПП“, – наївно і нерозумно. Сьогоднішнє засідання вже не залишило сумнівів у тому, що жодного бажання будь-що міняти в

цьому болоті немає ні на Банковій, ні на Грушевського“, – вважає М. Найем.

Що ж у висновку? Що тепер чинитиме Верховна Рада, на яку учасники змови переклали відповідальність за урядову кризу?

Депутат С. Лещенко так закінчує свій коментар: „Подібні спектаклі не минають безкарно. Свою ціну неминуче заплатять всі його учасники. Відмовившись від м'якого сценарію – зміни уряду, оповитого плющем корупції, – ми прийдемо до значно жорсткішого, коли народний гнів вимагатиме платити все вищу ціну. Й тоді позачергові вибори будуть здаватися вже не катастрофою, а рятівним кругом“.

Подібно, що йде саме до цього. Наступного дня, 17 лютого, про вихід „Батьківщини“ з парламентської коаліції заявила Юлія Тимошенко, а 18 лютого це саме вчинила фракція „Самопоміч“. Таким чином, в коаліції залишається 217 депутатів – замало, щоб надалі ухвалювати закони, що їх передбачала коаліційна угода.

Яка єдність...

(Закінчення зі стор. 2)

Революційний процес відрізняється від звичайної ситуації тим, що під час революції всі економічні, політичні та соціальні процеси пришвидшуються. Особливо під час революції пришвидшуються процеси кадрових змін.

Очевидно, що на найближчі чотири-шість років нам потрібно буде проводити президентські та

парламентські вибори щодва роки. І нічого катастрофічного в цьому немає. Нинішня ситуація навіть в окремих ознаках не є такою загрозливою, як вона була в 2014 році, на початку війни Росії проти України.

Тому, панове президенте, народні депутати і міністри, не треба перекладати з хворої голови на здорову. Ніякої катастрофи і ніякого деструктивізму ні в парламентських, ні в президентських перевиборах немає. Навпаки, якщо

є підозра, що правлячий прошарок знову мухлює, то перевибори – це єдиний шлях до повернення довіри до влади, а отже і до єдності.

Українській громаді не потрібна єдність, що заснована на внутрішньому договорняку правлячого прошарку. Українській громаді не потрібна єдність, заснована на імітації та маніпуляції суспільною думкою. Українській громаді не потрібна єдність, яка є по суті диктатом зовнішніх сил – чи то Росії, чи то західних структур,

нехай навіть МВФ.

Українській громаді потрібна єдність, заснована на довірі до влади. А така єдність здобувається лише демократичним шляхом – через Конституційну Асамблею та перевибори парламенту та президента.

„Українська правда“, 16 лютого

Сергій Дацюк – український філософ, політолог, політичний експерт, Київ.

15 month IRA Share Certificate Special

 **UKRFCU**.com
Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union



*APY = Annual Percentage Yield. 15 Month IRA Share Certificate Special must be opened between February 1, 2016 – April 16, 2016. \$500 minimum balance required to open and earn APY. A penalty may be imposed for early withdrawals. Rate is subject to change without notice. Share Certificate rate accurate as of 02/01/2016. Must be member or sign-up for membership in the USFCU to qualify. New memberships are subject to USFCU membership terms and disclosures (see membership eligibility at www.ukrfcu.com or inquire at any USFCU location). Federally insured by NCUA.

www.ukrfcu.com

Main Office: 215.725.4430

Somerton Branch: 267.351.4021

ПОСТАТІ

Колишньому дисидентові Богданові Гориневі виповнилося 80 літ

Олександр Панченко

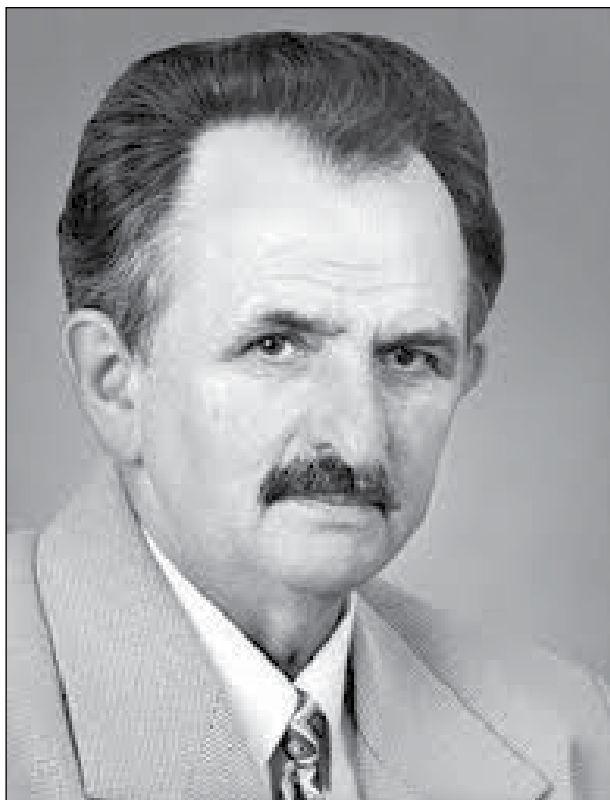
У серпні 1965 року галичанин Богдан Горинь, якому 10 лютого виповнилося 80 років, був засуджений „за антирадянську пропаганду“ до трьох років мордовських концтаборів. Його брат Михайло, який теж був засуджений до шести років неволі, згадував: „У Мордовії ми зустрілися з унікальною особистістю – Михайлом Сорокою. Він розповів про те, як він в тюрмах сидів, як він за кордоном був“.

Я знав братів Горинів як політичних діячів та колишніх дисидентів. З творчістю Б. Гориня як журналіста й мистецтвознавця познайомився, коли 2005 року вийшла друком його книжка „Туга Віктора Цимбала“, в якій він висвітлює життєвий та творчий шлях цього видатного мистця, який спочив у Нью-Йорку 28 квітня 1968 року.

Б. Горинь вивів у цій книзі велику кількість незнайомих тоді мені імен українських державних й політичних діячів, художників та письменників, з якими на чужині був знайомий В. Цимбал.

Б. Горинь нагороджений за свою подвижницьку працю орденами „За заслуги“ III та II ступенів. Він був членом редколегій Самвидаву, часописів „Український вісник“ та „Кафедра“, що виходили наприкінці 1980-их років, був головним редактором щомісячного бюлетеня „Львівські новини“, автором багатьох статей з питань літератури, мистецтва, психології творчості, історії, політики у різних періодичних виданнях, а також книг „Крим не тільки зона відпочинку“, „Опанас Заливаха. Вибір шляху“, „У пошуках берега“, „Любов і творчість Софії Карафі-Корбут“.

Б. Горинь після повернення з мордовських таборів був робітником „Розділпромбуду“, завідувачем читальної залі бібліотеки Ходорівського цукрокомбінату, малярем ремонтно-будівельних підприємств у Львові, навіть кочегаром Львівської дитячої лікарні, а ще він був одним із засновників Української Гельсінкської Спілки (УГС),



Богдан Горинь

головою Львівської обласної організації УГС, пізніше — головою Львівської обласної організації Української Республіканської партії (УРП), членом Проводу і Ради УРП, народним депутатом Верховної Ради України двох скликань, директором Інституту досліджень діаспори, членом Великої ради Руху, членом ради Товариства української мови ім. Тараса Шевченка.

З великою теплою він згадує про своє одруження: „Після усіх митарств стабільність у моє життя внесли зустрічі з односельчанкою Оксаною Худяк, яку знав ще з дитячого садочка, організованого моїм батьком – головою „Просвіти“

і керівником осередку ОУН Миколою Горинем. З Оксаною час від часу бачився, коли вона влаштувалася на працю у Львівській дитячій лікарні й мешкала на околиці Львова у будинку свого вуйка (материного брата) Максима Телішевського. Мене притягували її великі, дещо тужливі очі, стриманість у розмові, непоказна глибока душевність. Коли думав про Оксану, перед внутрішнім зором поставали картини дитинства. У листопаді 1944 року на нашому подвір'ї розмістився гарнізон. У великому казані солдати варили кашу. Дров було мало, носили з горища школи заховані там батьком книжки з домашньої книгозбірні та бібліотеки Товариства „Просвіта“ й кидали їх в огонь замість дров. Пригадую, як щеміло моє дитяче серце, коли в полум'ї корчилились улюблені дитячі книжечки. Їх було чимало – згоріли всі“.

Про одруження Богдана й Оксани згадав літератор Микола Петренко у своїй книзі спогадів „Лицарі пера і чарки“: „А Богдан Горинь влаштовує своє життя ґрунтовніше, надійніше – одружується! Перший день весілля – то для рідні. Наступного збирає нас, своїх давніших колег, і нікого більше. І от ми за тисним столом, наче всі добре знайомі один з одним, довірені і відповідальні. Проте, як виявилось, серед гостей була „чорна вівця“. На партійних зборах за доносом „розбирали“ мене, Романа Іваничука, Романа Лубківського. Мовляв, ви підтримуєте свою прихильність вчорашнього злочинця!“.

* * *

Я бережу власноручний напис Б. Гориня на подарованому мені бібліографічному покажчику його праць, які вийшли друком у київському видавництві „Пульсари“: „Шановному Олександру Панченку – невтомному трудареві на нивах науки і громадського життя на добру згадку. 10 листопада 2015 року, Київ“. Цей напис для мене особливо вагомий і дорогий, бо написала його надзвичайна людина, яку я дуже ціную.

Лохвиця, Полтавська область

Микола Мушинка відзначив 60 років публіцистичної діяльності

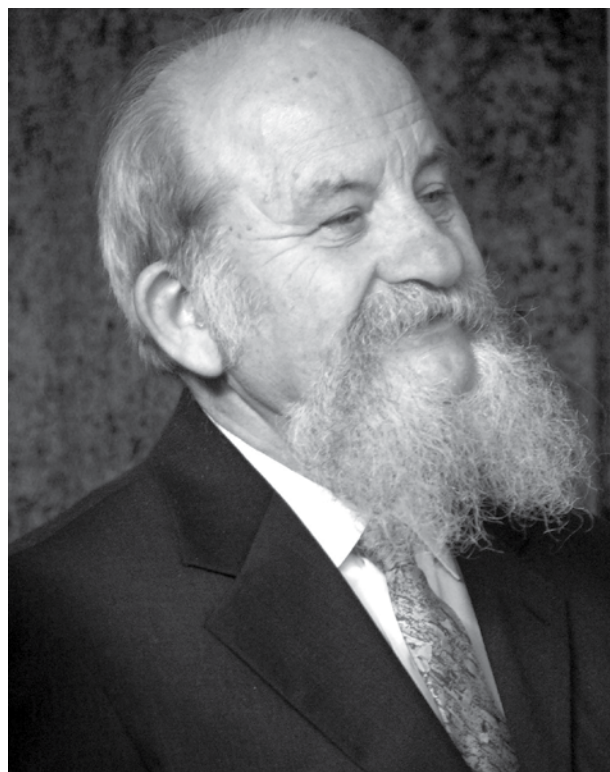
Йосиф Сірка

Микола Мушинка, доктор філологічних наук, чужоземний член Національної Академії Наук України, довгорічний голова Асоціації українців та НТШ у Словаччині, автор понад 85 книжок та брошур, понад 360 наукових розвідок, 1,585 популярних статей, понад 525 рецензій, відзначив 20 лютого своє 80-річчя і 60-річчя своєї публіцистичної діяльності. Його пристрасть до науки, до дослідження, до контакту з людьми зробила його науковцем, якого знає Україна, українська діаспора на всіх континентах.

Народився М. Мушинка у лемківському селі Курові на Пряшівщині 1936 року. Після закінчення Української середньої школи в Пряшеві 1954 року він поступив до Інституту російської мови й літератури в Празі, де познайомився з проф. Іваном Панькевичем, який мав на нього неабиякий вплив. В 1963 році вступив до аспірантури на кафедрі фолкльору та етнографії Празького університету.

Оскільки в Чехословаччині в той час дослідженням українського фолкльору ніхто не займався, то М. Мушинку з університету направили на трирічне стажування до Києва. На цей час припадають активні контакти М. Мушинки з українським дисидентським рухом. Він стає, мовби, „листоношею-зв'язковим“ між дисидентами та українцями на Заході, куди він передавав самвидавні матеріали.

За свої зв'язки з дисидентським рухом в Україні М. Мушинка поплатився своєю кар'єрою. Після окупації Чехословаччини у серпні 1968 року стали переслідувати тих, хто не схвалював брутальну агресію. М. Мушинка став жертвою комуністичного режиму, втратив працю в університеті у Пряшеві, щоб прогодувати родину, став колгоспним пастухом, пізніше – кочегаром. Він був 18 років найосвіченішим (з науковими



Академік Микола Мушинка

титулами) пастухом рогатої худоби та кочегаром у Європі!

Навіть у ці роки він не переставав займатися наукою, досліджував, записував обряди, народні пісні, писав наукові розвідки, з яких деколи прийшлося щось продати без права авторства, щоб покращити становище, оскільки дружина з двома дітьми жила у Пряшеві, а він у селі, віддаленому від родини на 70 кілометрів. Під час свого „заслання“ він не втрачав надії на кращі часи, в чому його підтримували знані науковці, які його відвідували.

1990 року М. Мушинку було реабілітовано і він повернувся до університету в Пряшеві, де продовжив активну дослідницьку працю.

Окремої уваги заслуговує його дослідження про Музей визвольної боротьби України в Празі. 1945 року КГБ вивезло з Праги близько 40 тонн архівних матеріалів цього музею. Після довгих розшуків М. Мушинці вдалося їх віднайти в архівах України. 1996 року в Мельбурні вийшла перша книжка М. Мушинки з архівними матеріалами та висновками українською й англійською мовами. У 2005 році у Празі М. Мушинка презентував перекладеною на чеську мову книжку „Музей визвольної боротьби України в Празі та доля його фондів“. На той самий рік припадає і доповнене видання цієї праці у Києві.

Наукові праці М. Мушинки появились також чеською, словацькою та російською мовами. Чимало уваги М. Мушинка присвятив питанню так званого „політичного русинізму“.

М. Мушинка є непересічним колекціонером творів образотворчого мистецтва. Його приватна галерія охоплює десятки визначних творів українського мистецтва.

Протягом останніх 20 років М. Мушинка брав участь з науковими доповідями в наукових конференціях в Україні, Чехії, Словаччині, Польщі, Сербії, Німеччині, Канаді, США.

М. Мушинку можна вважати живою легендою. Йому належала величезна колекція з понад 30 тис. українських книжок, які він подарував Науковій бібліотеці у Пряшеві.

М. Мушинка не міг залишитися пастухом та кочегаром. На нього чекали титули академіка, численні почесні докторські титули різних університетів, українська наука в Україні і в діаспорі, бо саме їм він служив і служить протягом свого науково-дослідницького життя і збагатив їх своїми понад 2,550 публікаціями.

Торонто

***With a SRNYFCU checking account and
online banking paying bills is as
easy as 1, 2, 3!***

- 1. No checks to write***
- 2. No envelopes to lick***
- 3. No stamps to stick***

Just a click!

E-statements too!

www.selfreliancenyny.org

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 Second Avenue New York, NY 10003 Phone: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

KERHONKSON:

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

UNIONDALE:

226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516-565-2393
Fax: 516-565-2097

ASTORIA:

32-01 31st Ave
Astoria, NY 11106
Tel: 718-626-0506
Fax: 718-626-0458

LINDENHURST:

225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed
by the full faith and credit of the United States government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency



Зустріч епохальна...

(Закінчення зі стор. 4)

жодного слова – так, начебто біль „неканонічних“ та „іновірців“ менш заслуговує на співчуття, ніж біль християн у Сирії.

Що ж, у минулому Римські папи не раз використовували зустрічі з політичними чи релігійними діячами, щоб обстоювати релігійну свободу та права людини. Досить згадати звільнення з сибірської каторги Патріярха Йосифа Сліпого, чим

завдячуємо Папі Іванові XXIII, або ж легалізацію УГКЦ, яку завдячуємо Папі Іванові-Павлові II.

Ось чому не можна було засуджувати пляновану зустріч Папи Франциска і Патріярха Кирила ще до того, як вона відбулася, бо Папа мав нагоду обстоювати інтереси скривджених російською агресією. Мав, але нею не скористався. Кубинська декларація двох предстоятелів сконструйована так, що про Росію в ній ідеться як про край „безпрецедентного відродження християнської віри“, де є можливість „вільно спо-

відувати свою віру“, тоді як тривога з'являється лише тоді, коли йдеться про інші країни. Лише в них „християни стикаються з обмеженням релігійної свободи та права свідчити про свої переконання і жити відповідно до них“.

Ось чому я змушений з болем зробити висновок: в питанні України та Росії Католицька Церква задля ефемерного „діалогу з Москвою“ знову розминулася з правдою.

Кубинська декларація Папи римського і Патріярха московського є яскравою ілюстрацією одразу кількох речей: безперечної перемоги Федеральної служби безпеки і Кремля з усіма їхніми слухняними інструментами, до яких я відношу і Російську Православну Церкву; цілковитої поразки української державної дипломатії у Ватикані та явної недостатності там інформаційної служби з боку УГКЦ; безпо-

радної сліпоті і некомпетентності ватиканської дипломатії, яку легко задурити миролюбною лексикою; й загрозливої неспроможності впливових кіл Європи декодувати лукаві формули путінської пропаганди.

Ось чому логічним видається висновок, винесений у заголовок: так, зустріч Папи римського і Патріярха московського, без сумніву, була епохальною. Проте епохального значення набувають і прорахунки ватиканських дипломатів, які неспроможні визирнути у реальний світ з-поза стосів своїх потріпаних підручників Ostpolitik.

„Українська правда“, 14 лютого

Мирослав Маринович – колишній дисидент, правозахисник і політв'язень, проректор Українського Католицького Університету, релігієзнавець, Львів.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ запрошує Вас на доповідь



Українська Культура та Ідентичність після Революції гідності

яку представить

д-р Юрій Шевчук

викладач української мови
на факультеті славістики
Колумбійського університету

Д-р Шевчук читав лекції з питань української мови, культури, ідентичності і кіна в університетах у США і Європі. Його появи на українському телебаченні і радіо викликали жваві громадські дискусії.

**неділя, 6 березня 2016 р.
о год. 2 по пол.**



УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212.228.0110
www.ukrainianmuseum.org

Вступ (включає вхід до галерій та перекусу) – 15 дол.;
члени, сеньйори – 10 дол.;
студенти – 5 дол.

Гідно ніс прапор...

(Закінчення зі стор. 6)

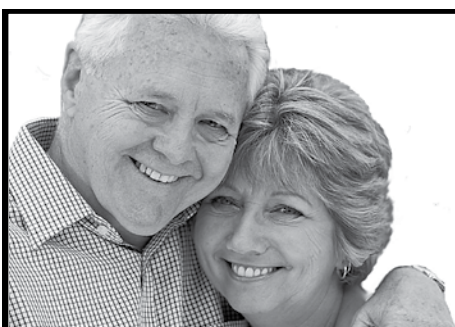
у селі Лужки Івано-Франківської області. Заарештований 29 березня 1967 року, засуджений до шести років позбавлення волі. Покарання відбував в Мордовії. У 1970 році ув'язнений ще на три роки. Опісля працював робітником на лісокомбінаті, перебував під адміністративним наглядом. Одружився, 1976 року народився син Тарас. 1979 року заарештований у Болехові, засуджений до двох років позбавлення волі.

У травні 1981 року знову був заарештований у таборі. Слідство тривало шість місяців і Я. Лесів увесь цей час тримав голодівку з полі-

тичними вимогами. Безпосередньо в таборі відбувся суд, який засудив Я. Лесіва до п'яти років таборів суворого режиму. Відбував покарання в Краснодоні Луганської області. Звільнився із закінченням терміну і розпочав навчання в підпільній семінарії УГКЦ. У 1989 році прийняв сан священника УГКЦ.

У 1989 році Я. Лесіва заарештували удома в Болехові, але віруючі заявили протест, наступного дня він був звільнений. Після легалізації УГКЦ служив у храмі св. Параскевії у Болехові, з його ініціативи збудовані дзвіниці, каплиці, храми. Писав вірші.

У жовтні 1991 року Я. Лесів загинув у автокатастрофі. Похований на території храму св. Параскевії.



Вкладайте свої гроші під вищі відсотки!

Спеціальні вищі відсотки на Сертифікати

1.60% APY*	ТЕРМІН ВКЛАДУ
4 років	
0.75% APY*	1 рік
0.30% APY*	3 місяці

Примітки: *APY Annual Percentage Yield, APY означає річна дохідність відсотків. Мінімальний внесок \$500 на всі сертифікати. Максимальний внесок \$250,000 на сертифікати. Пропозиція дійсна з 6/8/2015. УФКС має право змінити або скасувати цю пропозицію в будь-який час без попередження. Заробіток на рахунок може бути нижчий у зв'язку з оплатою штрафів, котрі можуть бути стягнені за дострокове зняття грошей. Річна дохідність відсотків на сертифікат залишається незмінною протягом терміну. Після закінчення терміну дії даної пропозиції річна дохідність відсотків (APY) може змінюватися щодня без попередження. Існують вимоги на право членства в УФКС. Звертайтеся до нас за додатковою інформацією. УФКС федерально застрахована Національною Адміністрацією Кредитних Спілок (NCUA).

Visit our website at www.rufcu.org for disclosures and more info!

UKRAINIAN
FEDERAL CREDIT UNION



УКРАЇНСЬКА
ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

MAIN OFFICE | 824 EAST RIDGE ROAD | ROCHESTER, NY 14621 | 585.544.9518

BRANCH OFFICES: | ALBANY, NY 518.266.0791 | SACRAMENTO, CA 916.721.1188 | SYRACUSE, NY 315.471.4074 | BOSTON, MA 781.493.6733

PORTLAND, OR 503.774.1444 | BUFFALO, NY 716.847.6655 | VANCOUVER, WA 360.597.2096 | WEBSTER, NY 585.545.6276

Coming Soon! New Branch location in the Seattle, WA area



DNIPRO LLC.

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ
645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA
1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC



УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ
З РІЗНИХ ГРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ
ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ,
СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБУРГУ ТА ІНШИХ.



Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.



Ділимося сумною вісткою,
що в четвер, 18 лютого 2016 року,
відійшов у вічність в Мейплвуд, Н.Дж.

банковець і громадський діяч

св. п.

Володимир Ігор Баранецький

народжений 6 січня 1920 року у Волі Якубовій.

У смутку залишилися:

дружина Христина Баранецька
сини Микола Баранецький
Адріан Баранецький з дружиною Олександрою
внуки Миколая Нінка з родиною
Ляриса Рафаел з чоловіком
Христина Олесницька з родиною
Вікторія Баранецька
Андрій Баранецький
та ближча і дальша родина в Америці й Україні.

Панахида і Парастас відбулися в неділю, 21 лютого.
Похоронні відправи відбулися в понеділок, 22 лютого,
в церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н.Дж.,
а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в South Bound Brook, NJ.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів на могилу Покійного
родина просить скласти пожертви на
Український Інститут Америки



Ділимося сумною вісткою, що в четвер, 11 лютого 2016 року,
відійшов до свого Творця
наш найдорожчий чоловік, батько, дідо,
дорогий брат, кузин, швагер та сват

св. п.

Ярема Раковський

д-р філос. -- професор історії та політичних наук

Парастас відправлено в неділю, 14 лютого 2016 року,
в похоронному заведенні Колодій-Лазута в Пармі, Огайо.

Похоронні відправи відбулися в понеділок, 15 лютого,
в УГК катедрі св. Йосафата і на кладовищі св. Андрія в
Пармі.

У глибокому смутку:

дружина - Христина
сини - Марко з дружиною Катериною
- Корнило з дружиною Тетяною
внуки - Данило, Софія, Ніна, Микола, Лука
брати - Борис
- Роман з дружиною Дарією та родиною
родини - Раковських, Попелів, Галяревичів,
Гірняків, Воевідків, Кузьмичів,
Вальницьких, Боднаруків, Цісаруків,
Смородських

Вічна Йому пам'ять!



**Наукове Товариство ім. Шевченка
в Америці**



повідомляє своїх членів та громаду,
що 18 лютого 2016 р.
відійшов з цього світу
Дійсний член НТШ-А

св. п.

мґр Володимир Баранецький

економіст, банкір, громадський діяч

народжений 6 січня 1920 року
в с. Воля Якубова біля Дрогобича, Галичина

Голова Українського Дому в Нью-Йорку
Президент Українського Інституту Америки
Голова Фондації Енциклопедії Українознавства
Директор Фондації Олексі Грищенка
Президент Української Кредитової Кооперативи
„Самопоміч“ у Ньюарку
Член Української Всесвітньої Координаційної Ради

Студіював
Академія Закордонної Торгівлі (1939-1942)
Tuck School of Business Administration, Dartmouth College
(1951)

Працював
Morgan Guaranty Trust Company

Нагороджений орденом „За заслуги III ступеня“ (2010)

Рідним складаємо співчуття.
Вічна йому пам'ять!

Управа НТШ в Америці



Рада Директорів
Українського Інституту Америки
зі смутком повідомляє, що наш
член, прихильник і колишній голова УІА



св. п.

Володимир Баранецький

відійшов у вічність 18 лютого 2016 року.

Св. п. В. Баранецький присвятив велику частину свого жит-
тя підтримці та керівництву Українського Інституту Америки
через різні фази існування організації. Він став активним чле-
ном у 1977 році та служив як віце-президент і президент про-
тягом кількох каденцій. Під час його президентства в УІА він
був головою Координаційного Комітету Допомоги Україні, і в
цій функції він створив широку мережу контактів в Україні. Він
використовував ці відносини, щоб запросити до Інституту відоміх
українських літературних діячів і державних урядовців.

Св. п. В. Баранецький також надав неоціненну благодійну
підтримку ініціативам і проектам УІА, особливо тим, які стосу-
валися збереження історичної будівлі Інституту в Нью-Йорку.

Плоди його діяльності матимуть тривалий вплив на нашу ор-
ганізацію і на цілу українську громаду.

Висловлюємо глибокі співчуття родині Покійного, а саме:
дружині Христині, синові Миколі, синові Адріанові з дружи-
ною Олександрою, внукам Миколі Нінці з чоловіком, Лярисі
Рафаел з чоловіком, Христині Олесницькій з чоловіком, Вікторії
Баранецькій і Андрієві Баранецькому, правнукам Лукашеві і Те-
рені Нінці й Адріанні Олесницькій.

Нехай спочиває у Вічному Мирі!

Вічна Йому пам'ять!

Відділ реклами – 973-292-9800, дод. 3040

Інтенсивні Курси Англійської Мови

Всі рівні володіння мовою • Англійська мова для підприємництва
Вдосконалення вмінь писати і читати • Підготування до іспиту TOEFL
Повний вибір курсів Apple iMac Photoshop та Office for Mac
"English through the Arts" - Центр Діяльності

Spanish-American Institute

служить міжнародним студентам на Times Square від 1955 р.

215 West 43 Street, Times Square, NY 10036

Тел.: 212-840-7111 • Факс: 212-719-5922

Info@sai2000.org • www.sai2000.org

SKYPE: StudentClub • www.FaceBook.com/StudentClub

*This school is authorized under Federal Law to enroll non-immigrant alien students.
Registered by the Department of Education of the State of New York.*

2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA

INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanaltd@roxolana.com
web: www.roxolana.com



ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ • АВІА

Вара від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на літовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

\$100 - \$7	\$500 - \$12	\$900 - \$20
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50

Маємо ліцензію на пересилку доларів. Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку. Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталога

вміст пакунка:

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
олія - 1 галлон, тушонка - 3 ф., саями - 3
ф., родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

1-888-PAKUNOK (725-8665)



ОКСАНА СТАНЬКО
Ліцензований продавець
Страховання Життя
OXSANA STANKO
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

32 Peachtree Rd.

Basking Ridge, NJ 07920

Tel.: 908-872-2192; email: stankouna@optimum.net



ЮРИЙ СИМЧИК
Ліцензований Продавець
Страховання Життя
YURIY SYMCZYK
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3055) • Fax: (973) 292-0900
e-mail: symczyk@unamember.com

ARKA

Нитки, тканина до вишивання,
писанкові прибори, касети, відео-
касети, CD, шкільні книжки, хустки,
кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009

Tel.: (212) 473-3550

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ШИРА і СЕРДЕЧНА
Our services are available
anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами
на цвинтарі в С. Бавнд Бруку
і перенесенням тлінних останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.

129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009

(212) 674-2568



Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

30-тилітній
Мортгедж
3.78% APR*

Відсотки змінюються

Завітайте на нашу веб-сторінку,
або проскануйте "QR code", щоб
дізнатись сьогоднішні мортгедж
пропозиції.



**Згадайте цю рекламу,
отримаєте \$50 знижку за кошт оцінки!****

Поговоріть з нашими спеціалістами
по мортгеджах, тел 773-328-7500 x283

302 E. Army Trail Rd., Bloomington IL 630-307-0079
5000 N. Cumberland Ave., Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911

Selfreliance.Com

2332 W. Chicago Ave., Chicago IL 773-328-7500

734 Sandford Ave., Newark, NJ 973-373-7839
558 Summit Ave., Jersey City, NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd., Whippany, NJ 973-887-2776



Пропозиція стосується тільки однородних домів або багатоквартирних будинків не більш 4-ох помешкань, коли в одному проживає власник. *На день 9 лютого 2016 р. процентна ставка на 30-річний особистий мортгедж до максимальної суми \$417,000 із 80% позиченої суми порівняльно з вартістю будівлі (LTV) становить 3.78% у річному відношенню (Annual Percentage Rate (APR)); місячні платежі на мортгедж в сумі \$100,000 при вищеподаних умовах виносить \$463.12. Оплата за аплікацію \$200, 0 поинтс. Місячна оплата не включає коштів оплат за податки й страхування дому; коли включити суму податків і страхування, місячна оплата буде вища. **\$50.00 знижка за кошт оцінки (appraisal) буде зарахована як кредит при отриманні мортгеджу (closing). Мортгедж можуть отримати тільки члени кредитівки, що живуть у визначених географічних місцевостях. Умови щодо процентної ставки і вимог можуть змінюватися без попередження. Вимагається оцінка фінансової спроможності і підтвердження кваліфікацій. За докладною інформацією телефонуйте на безкоштовний номер 1.888.222.8571.

